הארץ, והנה בהליכתם שם בחשאי ורואים משליטים ראיית העין מצד החכמה, והמרגלים הם שנים מצד הרגלים נצח והוד וזה טוב אמנם היא תחתונה מכולם, ועם כל זה משה דבק עצמו מצד מדתו לתור ויתורו, וישראל שאלו ויחפרו בסוד ועמק כולם צדיקים, ובאמת העיקר לראות מצד החכמה, עם היות שישראל שאלו חפירה מצד הבינה משה שלח לראות מצד הימין, וכנגדם למטה לתור מצד הזכר דהיינו הראיה ולרגל מצד החפירה שהם בשיתוף היסוד עם נצח והוד וכולם מתקיימין על ידם, אלא שקלקלו מדתם והוציאו דבת הארץ רעה, הם הלכו מאת ארבע אותיות שבזכר אל הנקבה.

והיה ראוי שכמו שהלכו בשלוה מאת המשלחים שהיו שושבינים מהזכר ישראל ומרע"ה והקב"ה שכולם הסכימו בייחוד הזה, יהיו מביאים משם בסוד הטיפה העולה מן הנקבה אל הזכר יהיו מביאים בה טובה דהיינו הטיפה הנקביית העולה מהנקבה אל הזכר, והם לא עשו כך אלא הוציאו דבת הארץ, כשהוציאו הטפה הזרעית הוציאו טפת דם נדה שהיא אסורה לבעלה ולכך פירשה נדה על ידם ונאסרה ארבעים שנה, מפני ששלימותה להטהר לבעלה שבעת ימים נדה ושלשים ושלשה ימים שאז היא ראויה להכנס אליה קדש הקדשים, ולזה אמר וילכו ויבואו מקיש הליכתם וכו' שאין טפת הזכר נכנסת אלא במקום טהרה, וכיון שהוציאו רעה לא הכניסו טפת זרעית אלא הכניסו רע אליה ולזה באו אל מדבר פארן קדשה כענין ויקדש בם שפי' בזוהר (פ' נח שער א' סי' יד) מענין לא תהי' קדשה מבנות ישראל ולא יהיה קדש וכו', והנה קודם היה מדבר פארן שהיה בעל פארות ויופי וכבר הפכוה קדשה על ידי הדבה רעה כדפי', וישובו אותם דבר שהיינו שכינה שהלכה עמהם כענין דבר בא אל', ויראום את פרי הארץ גלו בה אותה הפנים הנעלמים שחטא בה אדם הראשון דהיינו פרי הארץ שהיא תאנה היתה רמון היה ענבים היו, והיינו שגלו בה פנים נסתרים, ויספרו לו כי משה יהושע וכלב הם שלשה משיחים ואינם אוחזים באותם הפנים כלל, לכך ויספרו לו פנים שהוא אוחז בהם דהיינו משה בפנים המאירות העליונים, ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב מהימין, ודבש מהשמאל היא, וזה פריה ואפילו עם כל זה יש בה פרי ענבים תאנים ורימונים ולזה במקום האפסים למטה אוחזים בה, עז העם שהם מצד קושי דיניה, והערים שהם אותם הבחינות הקצוות התחתונות בצורות מאד מצד הדין הקשה, ואפילו שישפיעום מצד החסד קושי דינם עמם גדולות מאד, ושם כחות הגבורה נמשכים וגם ילידי הענק שהם כחות הגבורה כדפי' בזוהר סימן ג', והנה בחינותיה מכל צד קשות בקושי הדין, עמלק שהוא מצדה ישב בארץ הנגב שהיא נגובה מלחות החסד, והחתי מצד השמאל הנותן חתתו, והיבוסי מצד האמצע הגוברת תבוסת הדמים, והאמורי ששם כל אמירה לדופי, הרי שלשה אלו מצד שלש בחינות שלש קליפות נגדיות לשלשה אבות, והכנעני שהוא למטה מצד הבחינה הרביעית יושב על הים ועל יד הירדן, הרי זה כולל שתי מדות שם י"ם מלכות וירדן סוד להפעילם בדינים, אם כן קושי פריה ויושביה הם אלו, והוציאו דבת רעה על בת מלך ופגמו קרוב לפגם אדם הראשון.

והנה יהושע לא היה יכול לדבר מפני שהוא בן אפרים האחוז בפני לבנה שעליה הוציאו הדבה ופגמו במדתו, אמנם כלב אחוז במדת הזכר יותר שהוא מיהודה ,בן דוד, ויהודה עוד רד עם אל לכך ויהי"ם ס' רבתי שרצה להרים ישראל ממקום אחיותם משש קצוות תחתונות שנכנסו בהם מצד המרגלים והוא רצה להעלותם אל עולם הזכר והיינו אל משה, ולזה אמר לא יחוייב שנאחז בנקבה בבחינותיה התחתונות אלא עלה נעלה מעלה על מעלה עד שאנו נאחז בזכר ומשם נהיה צדיקים וירשנו אותם, ואדרבה נהפך אותה לטובה ונמתק דיניה כי יכול נוכל לה למתקה ולבסמה, והאנשים אשר עלו עמו אמרו עם היות שהיא נמתקת בחינותיה התחתונות אינם נמתקות, ואם נכנס אליה נדבק בבחינותיה אלו כענין אדם שדבק שם ושוב לא עלה, וזהו שאמר לא נוכל לעלות אל העם עם העם היושב בה, שאין כח

אפילו בזכר לתקן כי חזק הוא ממנו, כאשר הדין גובר בה פעמים מדת הדין גובר על מדת רחמים, ויוציאו דבת הארץ אשר תרו אותה ירצה אנו נכנסנו לה בסוד התורה למתקה מצד התפארת והיא פתחה בדינים לאמר הארץ אשר עברנו בה בתוכה דרך העברה לתור אותה למתקה מצד התפארת והיה ראוי שתהפך לארץ חיים מצד עץ החיים, לא כך היא אלא ארץ אוכלת יושביה היא דהיינו אילנא דמותא, ואנחנו דרך העברה עברנו אמנם יושבית תמידית הנאחזים בה אוכלת יושביה, ואפשר היות בסוד קברות התאוה דהיינו שכולם נבלעים אליה למאכלה בהכללם בה, וכל העם אשר ראינו בתוכה דהיינו הנכללים בה אינם אוחזים בה שאפילו האבות דחו אותה, אלא הם אנשי מדות דווקא במדות העליונות, כי הנאחזים בה במדת עצמה אינם יכולים לה ולכך היא אבן מאסו הבונים, ושם ראינו אותם הנאחזים בה אינם אלא דווקא אותם שיצאו בכח הגבורה חוצה מקדושתם דהיינו את הנפילים שנפלו בעונם לשוחה עמוקה בקליפות וחזרו ליכנס אליה אלו הם האוחזים בה, ועם כל זה תמיד הם דדופים מהדין ואינם עולים למעלה, והיינו בני ענק מן הנפילים כיון שיצאו כאשר נכנסים הם בני ענק בכח הגבורה והדין מן הנפילים לעולם ראה סימן הקודם והדין מתנוצץ בהם, ובערך אלו ונהי בעיניהו כחגבים שהרי סוד חגבים הם תלמידי חכמים האחוזים למעלה בסוד הרחמים העליונים שאין מחיצתם עם הגרים, וכן היינו בעיניהם שאין הגרים משיגים חמש היכלות עליונים כלל.

והנה דור המדבר היו בסוד היובל בבינה פגמו בסוד ה' עליונה והפכו אותה כולה לדינים והיינו ותשא כל העדה את קולם התעוררות הדין והבכיה ויבכו העם בלילה ההוא שעולה עד הבינה בדין המתעורר משם, והרי התעוררות המיתה ואמרו לו מתנו בארץ מצרים בקליפות או במדבר הזה מקום החיצוני לו מתנו הרי שבעים פנים שבה ל"ו ל"ו כלם למיתה, הרי נגזר דין של שבעים שנה בדין ומיתה, וגם למטה במלכות פגמו והתעוררו הדין ואמרו למה ה' תפארת מביא אותנו אל הארץ הזאת מלכות, לנפול בחרב דהיינו שהיא חרב נוקמת נקם ברית, נשינו וטפנו יהיו לבז אל אותם החצונים המדרגות אשר תחתיה, הלא טוב לנו שוב מצרימה כי אותם הקליפות מזנות כדפי' רוחין דביתא טבין דרבין ביה, והרי הם מורגלים באותם המדרגות שאינם מריעות (מריעות), מאי אמרת שהם ישתעבדו תחת רשותם לא כן אלא נתנה ראש נעשה בענין שכאשר נכנס למצרים יהיה בערך שאנו נכניע אותם הכחות, נכנס על ידי מלך ושליט, ואם משה מדתו עץ החיים שאינו נמצא אלא בארץ הקדושה נתנה ראש נתנה מלך שיהיה שליט על החצונים ולא יחוש בהם ונשובה עם כל השליטה למצרים ושם נושיב אותה והיינו נשוב ה' מצרים ה'.

ואחר זה בא סימן [ו] [ז] אלא שהרב לא הניח חלק ונכתב אחר כך

סימן ז

ועשו להם ציצית וכו', בפרשה זו נכללו שתי מצוות האחת מצות עשה להטיל ציצית בבגד שנתכסה בו שנאמר ועשו להם ציצית השנית מצות לא תעשה שלא נפנה לתור אחר מחשבות הלב וראיית העינים שנאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, ואולם בטעם מצות ציצית ורמזיה רבו הסודות בתיקונים ועם כל זה נרמוז הנה בקצרה, כי סודה הוא סוד כסא הכבוד לכך היא טלית לבנה דכתיב והוכן בחסד כסא, וכן המלכות היא טל"ת והיא לבנה מצד החסד, ומפני שהמלכות היא מתלבשת בסוד הכסא דהיינו מצות ציצית ואחר כך תפילין של יד לכך נאמר כי היא כסותה לבדה, באה מלת כסותה בה"א לרמוז אל היות כסות ה' ודאי, היא שמלתו היינו שמלת ו' תפלה מיושב לתפלה מעומד, לעורו ודאי דהיינו תפילין של יד ותפילין של ראש ונודע שסוד הציצית כתיב להתעטף בציצית והרי אין אדם מתעטף אלא בבגד אמאי בציצית, אלא הכסא רוכבת על

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 126

ארבע חיות וארבע ציציות הם ארבע חיות והטלית עצמו הכסא, וכשאדם מתעטף בסוד הנשמה שהיא תחת כסא הכבוד מעטפת שם, לכך אין מצותה בציציות אלא בטלית, אמנם טלית סתם אינה מצוה מפני שאין לה ציצית וכל בת ארבע כנפים שאין בה ציצית היא בקליפות בסוד עון ומשחית אף וחימה שהם פוסלים הציציות ומחתכים אותם, שהם קוצצים בארבע חיות, ולכך אם נפסקו חוטיה פסולה שמורה שארבע אלו פסלו הטלית ופגמו הכסא, וטלית שאין בה ציצית כל עיקר והיא בת ארבע אסורה ללבוש, והטעם שהיא בסוד הנחש כסא הנחש שיהא בת ארבע עון משחית אף חמה והקב"ה קצץ רגליו ואין בו ציציות, אם כן בת ארבע שאין בה רגלים דהיינו ארבע ציציות פסולה ואסור ללובשה כל עיקר, אם לא בלילה דאז כל עלמא טעמין טעמא דמותא ושער החצר הפנימי סגור ואין ארבע חיות שולטות כלל ואין שיר, ולכך כסות לילה פטור מן הציצית בלי ספק, ובעלת חמש ובעלת שש ובעלת שבע חייבת מפני שארבע חיות שהם פני אדם ופני אריה ופני שור ופני נשר הם סוד חסד גבורה תפארת מלכות וביניהם סוד נצח הוד יסוד, ולכך חייבת בארבע הכנפים ושאר הכנפים פטורים מפני שנכללות כולם בארבע, אמנם בעלת שלש פטורה מפני שאדרבה אם יטיל בה קוצץ בנטיעות וממעט הצורה העליונה כנודע, וראוי שיהיו ארבע ציציות לארבע צדדים בסוד מזרח ומערב צפון ודרום ששם ארבע פנים, ואולם הציציות לבן ותכלת לרמוז ההנהגה בהם בדין ורחמים [ברחמים ודין] ומפני שתחלתם חסד וסופם רחמים דהיינו חסד ורחמים לכך מתחיל בלבן ומסיים בלבן כדפי' בגמ', וטעם ל"ב חוטין הם בסוד ל"ב נתיבות נתהוו כל ההויות אם כן קיומם על ידי שורשם אשר שם כנודע, אם כן ודאי ל"ב נתיבות הם נחלקות לארבע פנים שהם סוד כסא הכבוד וארבע חיות מקבלות ממנה ל"ב נתיבות להחיות כל נמצא.

וסוד הקשרים הן חמשה וכפולים דהיינו סוד חמשה בחמשה מפני שמשך השפע אל ארבע בחינות הנזכרות הוא מהחכמה, לכך קשר ראשון מן התורה דהיינו יו"ד שבחכמה נמשכת על ידי התפארת כדפירשנו גובלות חכמה של מעלה תורה, ושאר הקשרים מדבריהם ודאי דהיינו מצד המלכות שהיא מגלת כל בחינות היודין שהם חמשה יודין בסוד ה' שבה, ה' פעמים י' הם סוד י"ה, הם חמישים שערי בינה שעל ידם ההנהגה גם כן לתחתונים, וכל קשר הוא י' כדפי' בתקונים והם כפולים דהיינו י' ממעלה למטה וי' ממטה למעלה, דהיינו בכל יו"ד עשרים יו"ד במלואה דהיינו עשרה עשרה הכף בשקל הקדש כדפי' בספ"ר בשער ממטה למעלה, והכריכות הם או שבעה חוליות או י"ג חוליות המוסיף אל יוסיף על י"ג והפותח לא יפחות משבע, כי הסוד שבע מדות כדפי' בזוהר, ואם בא לרמוז על תוספת אורם שהם גם כן בסוד אור חוזר לא יוסיף על י"ג דהיינו חזרת האור למעלה שהם ששה בששה והכח הכולל, או אפשר שיהיה לרמוז אל האור המתלבש בהם וזהו שאמר בגמ' שבעה רקיעים דהיינו שבע ספירות וששה אוירי"ם סוד אוי"ר דהיינו אור י' כדפי' בתקונים, והיותם ארבע חוטין כפולים ל"ב שהם שמונה הכוונה אל סוד ארבע פנים לכל חיה, ואם כן ופני אריה אל הימין לארבעתם הם י"ו פנים הרי י"ו חוטים, והם ארבעה פנים וארבע כנפים הם ל"ב, ולכל פן כנף הרי בכל צד ארבעה פנים וארבע כנפים והם י"ו וי"ו ל"ב וכן פירשו בתיקונים, והנה בכל חוליא שלש כריכות שהם לז' חוליות כ"א כריכות כמספר שם אהי"ה לרמוז אל מקורם, ואם הם י"ג הם עולים ט"ל כריכות דהיינו יהו"ה אח"ד וכן עולה שם כוו"ן, והיינו לייחדם במקורם בענין שיהו"ה הם עשר ספירות י' חכמה ה' בינה ו' שית ספירן ה' מלכות הם אחד מיוחד, וכן ירמוז סוד כ"א כי כ' הוא עשרה ממטה למעלה ועשרה ממעלה למטה הם כ"א כי האחד מורה ייחודה והיינו סוד ה' אחד, והיותם שלש כריכות לחוליא לרמוז אל חסד דין ורחמים מיוחד לכל צד.

ולא תתורו אחרי לבבכם הענין כי העינים הגשמיים והלב הגשמי לא יגביל כי אם הדברים הגשמיים והגסים שבהם משכן הקליפות והחומר, ואין ראוי לאדם להמשך אחר הדברים האלו כי הם דברים בהם נאחזים החצונים ומטמא האדם עצמו, ולכך בהיות האדם מתפלל צריך לעצום עיניו שלא יביט בדברים הגשמיים שהרי בהיותו מביט בהם מצייר בדעתו הגשם העב הפגום רקם, בהיותו עוצם עיניו או יעלה בדעתו הדברים הדקים ויאחוז בדברים שאין הקליפה שולטת בהם שהוא הרוחני החיוני הדק המתלבש בעולם הגס הזה, ולכך צותה תורה ולא תתורו אחרי לבבכם שהם הדברים הגשמיים, ואחרי עינים שאינם מביטים אלא בדברים הרעים, אבל תתורו אחרי לב עליון ואחרי עינים עליונים דהיינו השכינה והספירות כדפ' לעיל בזוהר, ובהיות האדם מזכך הדברים ומעלה אותם בסוד הדקות אז הוא דק וזך כא' מצבא המרום במרום, וזהו שאמר **אשר אתם זונים אחריהם** זנות היות האדם נמשך אחריהם אחר שאינו ממדתו, כי האדם לא נברא אלא להזדכך ולהמשך אחר הדברים הדקים הנעלמים כטבע נשמתו ורוחו ונפשו, ואם הוא נמשך אחר הגשם והחומר ועביות הדברים ודאי ראוי שיקרא זונה יוצא ממדתו, כאשה היוצאה מתכונתה תקרא זונה ודאי כן **אשר אתם זונים אחריהם** בלי ספק שהוא הדבק בקליפות, כי כל רוח דק ימשך אחר הגבלת צורתו, כאלו תאמר אם יחשוב האדם כל ימיו בשם הקדוש בצורת אותיותיו בנקודותיו בפירושיו בבטויו ימשך על עצמו רוח זך אלהי ודאי וכפי מחשבתו כן ימשיך על עצמו. וכמו כן אם יחשוב בדברים הגשמיים ימשיך על עצמו תכונה רעה בלי ספק, מפני שכמו שמשכן הקדושה בשם הקדוש כן משכן הקליפות בדברים החומריים והתאוות הגשמיות, וענין הקרי יוכיח שלא יהרהר אדם ביום ויבא ליד טומאה בלילה, ולולי שזו קלה להתפעל ואדם מרגיש, ושאר המחשבות אינם קלות לה[ת]פעל ואין אדם משיג בעצמו מה שגורם במחשבותיו הרעות, היה נרגש לאדם ממש מחשבותיו כשהם גם כן מחשבות און, ובכמה דברים הגשמיים מצינו היות המחשבה פועלת דבר מה ומה גם בהולדת הבנים, כי כמו שאדם חושב כן ממש פועל, וענין זה ממש אומרו **ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם**, ואל כיוצא בזה רמזו אל תפנו אל האלילים ופירשו אל תפנו אל מלבבכם, ואסרו להביט הצורה שהיא לנוי מפני שהמחשבה גורמת המשכת הקדושה או להפך, ופירשו בתיקונים שזהו סוד והאיש משה עניו מאד מכל האדם שהיה מתבייש מקונו והיה אומר ואיך אחשוב בדברים הרעים הגשמיים והנה קוני יודע מחשבות לבי, ואם הייתי לפני המלך הייתי עושה דבר רע או פעולה גשמית אפילו מלאכה טהורה ונקיה או אכילה, אם כן מחשבתי לפני קוני ברורה וידועה, ואיך אחשוב דבר שיהיה לי בושת לעשות, ומה לי עשיה ממש לפני הבורא מה לי מחשבה הכל גלוי לפניו כמחשבה כמעשה, ויותר גלוי לפניו המחשבה מהמעשה לפני מלך בשר ודם, והיינו **ולא תתורו אחרי לבבכם** לדעתי, ואחרי עיניכם דהיינו הדברים הגשמיים, והאל יזכנו לטהר מחשבותינו אמן וכן יהי רצון.

תם

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 127

הבונים ואפילו בבחינה זו היא על ישראל והיינו ושמרו בני ישראל וכו', דלא ייעלון כלומר אחר שכל דירתם של ישראל היא השכינה וכל המציאות מאורה מתמלא, אם כן צריך שלא יכניסו צלם לדירה שלה, והיאך יכניסו על ידי המלאכות, והיינו שכולם נחתמות בהוצאה והכנסה דהיינו להכניס רשות הרבים שהם החצונים שאינם באחדות אל תוך הקדושה שהוא סוד האחדות דהיינו סוד אחד דלת רבתי אחר ר' רבתי, והמערב רשויות יחד על ידי טלטול מרשות לרשות חלל שבת, שנסתלקה שכינה שהיא שבת ונעשה מקומה שהיא מלא כל הארץ כבודו חלל, ונכנס צלם אל תוך החלל ההוא, ולכך ושמרו בני ישראל את השבת לעשות ולתקן את השבת לדירתם שלא תסתלק מדירתם שהיא דירתה כדפירשנו.

כאן חסר בנירמא

בשחר וכו' היינו שבע ברכות שמברכין לכלה ולחתן עמה בתוך חופתה כאשר נבאר, וסודם שבע ספירות שתים לפניה חסד גבורה אחת לאחריה תפארת אמת והם בשחר ודאי, אמנם בלילה הם שתים לפניה נצח והוד ושתים לאחריה יסוד ומלכות, והיינו השכיבנו במלכות דבה שכיבה, ואמת ביסוד דגוף וברית חשבינן חד, וכלה שהיא עצם המלכות בחופה, וענין מציאות החופה שבה נכנסת הכלה להתברך פירשנו בפרשת ויצא סימן ז', ושם פירשנו שעל סוד החופה נאמר אפריון עשה לו המלך שלמה, ומה שאמר מרכבתו ארגמן היינו ארבע חיות הם ארבע ציציות, ואמר רפידתו זהב היינו מזוהבות, והם כנפי מצוה שהיא מלכות ואלו הם כנפיה וחייליה והם מוזהבים מצד הבינה אשר שם הזהב, ותכלת מצד המלכות, ולבן מצד התפארת, והיינו שלשה שמות אהי"ה יהו"ה אדנ"י, והיינו שעל ידי זה מתתקן תכלת בלבן יהו"ה רחמים בלבן ודאי בכסא דין תכלת אדנ"י, והיינו יהו"ה ארבעה חוטי לבן, אדנ"י ארבעה חוטי תכלת בייחודם שמונה חוטין והיינו יאהדונ"הי, והיינו כליל דא ברא, וקשרין וחוליין שבציצית לארבעה צדדים רומזים בסוד כל קשר י' ודאי, וכן חוליות ידין, והם מרגלאן ואבנין שסתם אבן י', והם מליין סגולות ודאי כחות המלכות שהם מלאכים ועולמות ואוצרות מליאים ענייני השפע לכל ענין וענין לצורך ההנהגה, והיינו בסוד הנשמות והמלאכים שהם פעמונים ורמונים כדפירשו בזוהר פרשת בלק סימן ג', ארבע בגדי לבן הם יהו"ה ארבע בגדי זהב אדנ"י, ואם תאמר והרי הם הם קב"ה ושכינתיה ואת אמרת דאינון לבושין, ולעיל אמרן דאינון כסא דין וכסא רחמים, ולעיל אמרינן דאינון חופה, אם כן מאי האי לזה אמר כשמו שהוא תפארת נקרא יהו"ה ומלכות נקרא אדנ"י, כן כסאו דהיינו שבעולם הבריאה שהוא סוד הכסא נקראים גם כן בסוד יאהדונ"הי כסא דין וכסא רחמים, כן חופתו שהוא בסוד ארגמן שסוד החופה הוא גם כן שם יאהדונ"הי כדפירשנו, כן לבושו שהם ארבע בגדי לבן וארבע בגדי זהב בסוד התלבש קב"ה ושכינתיה בהם, ולבוש זה למעלה מחופה, ואפשר היות ארבעה דברים אלו דהיינו שמו כסאו חופתו לבושו אצילות בריאה יצירה עשיה, ואין זה מן הדוחק משום דרשים שמיה בכולא כלומר בצלמו הוא הבריאה ויצירה ועשיה. כד בעא בשפע הכתר הנקרא רצון לאעלא יהו"ה תפארת להכליה מלכות אדנ"י, לייחדא תמן התן תפארת בכלתיה מלכות בח"י ברכאן על ידי היסוד והיינו סוד אדנ"י שפתי תפתח שערי ההיכל, ברוך אתה יהו"ה חתן בתוך ההיכל, דאיהי כמראה הקשת דהיינו סוד מעשה מרכבה כדפירשו בגמרא בפרק אין דורשין, דהיינו שכינה שבסוד התפארת מעשה מרכבה רוכב יהו"ה על אדנ"י, דאיהי בסוד י' מחסד ולנגדה א', ה' בגבורה ולנגדה ד', ו' בתפארת ולנגדה נ', והיינו גוון חוור וסומק וירוק כמראה הקשת אשר יהיה בענן, ה' בתוך י' דהיינו סוד יאהדונ"הי, והייחוד בחשאי לכך אין להפריד להיות מרכבה בשנים חס ושלום, אם ישמע קולו לשני בתפלתו הרי היא בשנים פירוד חס ושלום, ומשום דבמתניתין תאנא ולא במרכבה ביחיד ופרשינן בגמרא ליחיד דהיינו יחיד הדורש ליחיד, לכך פירש ואמר ליחיד עמיה דהא אינון בשנים ומתניתין כאלו אמר בשנים לפי פירושה ועיין שם. שפתיה נעות נצח והוד נעות בסוד שפתי תפתח ופנימה להם הייחוד, וקולה תפארת פנימה להיכל לא ישמע שלא ישמע לחוצה להיכל אל הזרים, שאין בהאי ר"ז דהיינו או"ר יסו"ד סוד ר"ז אין חלק בו לזרים חס ושלום אלא אדרבה והזר הקרב שהוא נרגן מפריד אלוף יומת, כגון נאן דדריש לחבריה כלומר דורש לחבירו היחיד בסוד. דלא ישתמע לחבריה השלישי העומד אצלם, והענין כי התפלה בקול הוא נשמע לכל ואין ראוי שישמע אלא הקב"ה, וכיון שהמלכות עולה למעלה אל התפארת והם מייחדים הדבור יחד ראוי שלא יהיה בדבורם חלק לזולתם, וכבר נודע כי סוד ייחודם היינו סוד אמן דסליק יהו"ה אדנ"י, והמשמיע קולו בתפלתו הוא מקטני אמנה פירוש ממעיטי הייחוד, ואם תאמר מאי נפקא לן לעיל אם ישמע קולו, לזה פירש ואמר כי בסוד קרית שמע בקול הם סוד חשמל שפירושו חיות אש ממללות, ופירוש ממללות הכוונה שהם מושכות סוד רוח עליהם ובהם

(ר"ל:) בשחר שתים לפניה ואחת לאחריה ובערב שתים לפניה ושתים לאחריה, וכלה בחופה דאיהי בדיוקנא דכנפי מצוה בציציות מוזהבות ותכלת ולבן לתקן לון כסא דין וכסא רחמים כליל דא בדא, וכמה קשורין וחוליין סחרניה בכמה מרגלאן ואבנין יקירין מליין סגולות סחרין לגביה, כדיוקנא דזוגין ורמונין דלבושי מלכא ומטרוניתא דאינון ארבע בגדי לבן וארבע בגדי זהב מסטרא דתרין שמהן יהו"ה אדנ"י, כשמו כן כסאו כן חופתו כן לבושו רשים שמיה בכולא, כד בעא לאעלא בהיכליה לייחדא תמן חתן בכלתיה בח"י ברכאן דצלותא דאיהי כמראה הקשת, אין דורשין במרכבה ביחיד [בנדפס: בגין דהדורש] הדורש ליחיד עמיה דהא אינון שנים בדרשה ולא צריך תמן למשמע קלא בצלותיה אלא (שמואל א, א) רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע, ובהאי רז והזר הקרב יומת, והכי בצלותא כל חד מצלי בחשאי ולא אשתמע צלותיה לגבי חבריה, כגון מאן דדריש לחבריה וישתיק דבור לגביה ולא צריך למעבד אלא דבור בחשאי דלא ישתמע לחבריה, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין כל המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה, ובגין [כך] חיוון אשא לעילא ממללן כענפין דאילנא דהוו מתקבצין תמן במזמוטי חתן וכלה, באן אתר בקרית שמע דתמן (יחזקא' א) ואשמע את קול כנפיהם דאינון ס"ד גדפין, ארבע וזמנין סלקין רנ"ן, והאי איהו (ירמי' לא) רנו ליעקב שמחה, אימתי לבתר דנטיל נוקמא משנאוי ויוקיד טעוון דילהון הדא הוא דכתיב (משלי יא) ובאבוד רשעים רנה. [בנדפס: דאיהי הנר]. שנין לאשלמא ע"ב ע"ב ע"ב, ותליין ס"ד מתמניא א"ן, והכי ס"ד מתמניא לארבע סטרין רנ"ן, וכד מטו לל"ב דאינון א"ז א"ז א"ז א"ז דאינון ח' ח' ח' ח', אתחבר י' לכל סטרא למהוי ח"י ה' ח"י ברכאן דצלותא דאית בהון ח"י זמנין יהו"ה סלקין ע"ב, בההוא זמנא מתחברא יהו"ה באדנ"י ח"י עלמין יאהדונ"הי, מיד חיוון אשא מה כתיב בהון (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהם, בעמדם ישראל בגלותא [נ"ל בצלותא] תרפינה כנפיהם דלא אשתמודעין עד ההוא שעתא, והאי איהו רק שפתיה נעות.

פתח

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 236

ובהם הדבור ולפיכך ממללות, ובהסתלק הדבור מעליהם היא השכינה הם חשות, ולכך נקראות חשמל שפעמים חשות ופעמים ממללות, חשות בהסתלק השכינה הנקראת דבור מעליהן, וממללות בהיות הדבור עליהן, וחיון אשא לעילא ממללן בענפין דאילנא כלומר החיות אש ממללות דפי' חשמל שאחיזתם בסוד מלולם הוא למעלה בענפין דאילנא לא בעצם האילן אלא בענפיו, בסוד בחינת ארגמן שהוא הסתבכות שש קצוות שם נאחזות סוד החיות בחזמדתי חתן וכלה דהיינו תפארת ומלכות, וסוד ממללות הוא סוד תפלה מיושב שהוא בקול, וזהו שאמר כאן אתר בקרית שמע דתמן ואשכמע דהיינו שמע את קול כנפיהם כדמסיק, שהם רמ"ח תיבין (דהיינו) ושמונה אותיות שהם יהו"ה אדנ"י רנ"ו, דהיינו כנפי החיות שהם ארבע חיות כל חיה ארבע כנפים, ולכל כנף ששה עשר כנפים הם ששים וארבע, ולארבע חיות הם ארבעה פעמים ששים וארבעה סלקין רנ"ו דהיינו רמ"ח תיבין ושמונה אותיות כדפירשנו, והאי איהו מזמדתי חתן וכלה, רנ"ו ליעקב דהיינו תפארת חתן, שמחה מלכות כלה [סוד רננת מסכות חשמל וקולם בהתייחד שם השם בכל העולמות ואז הייחוד בקול רם שאין פחד מזר שאין זר אתם ואז באבוד רשעים רנה יתמלא כנפי החיות רנה ושם הוא קבוצם וייחודם דהיינו א"ז ישיר משה שסוד א"ז הוא סוד רנ"ו] והרנה שהוא בסוד קרית שמע כדפירשנו, לבתר דנטיל דהיינו אחר הזמירות שהם להסיר הקליפות ולבערם, והיינו כענין הגאולה לבתר דנטיל נוקמא משנאוי וכו', אמנם בעמידה בעמדם תרפינה כנפיהם אין רנה וצריך שלא ישמיע, שמלת שמע היינו קבוץ החיות ואחיזתם בענפי אילנא ואין ראוי שיתייחדו בסוד התפלה אלא בחשאי, ותליין ס"ד שהם כנפי החיה מתמניא [א"ז] שהם יהו"ה ארבעה פנים אדנ"י ארבע כנפים דהיינו סוד יאהדונ"הי דהיינו א"ז, ודרך זה לארבעה סטרין לסטר דרום שם חית אריה, ולסטר צפון שם חית שור, ולסטר מזרח שם חית אדם, ולסטר מערב שם חית נשר, והם סוד ארגמן והם נאחזים מסוד יאהדונ"הי דהיינו י"א לדרום, ה"ד לצפון, ו"נ למזרח, ה"י למערב, והכי ס"ד מתמניא לארבע סטרין [סוד ס"ד ד' פעמים רנ"ו, והנה לעלות סוד א"ז לס"ד היה תחילתם שהם ד' אותיות וד' אותיות יהו"ה ואדנ"י ויכללו כל ד' אותיות הם מהם עד שיהיו י"ו י"ו כל שם ושם כוה יהו"ה היו"ה ויה"ה היה"ו, וכן אדנ"י דאנ"י נאד"י ידא"נ והרי עלו שמונה לל"ב] וכל חיה ארבעה פנים יהו"ה ארבעה כנפים אדנ"י ויתרבו עד ס"ד בסוד הכללות עד יעלו רנ"ו, וקודם שיתפשטו הענפים בכללותם לרנ"ו אלא בקרבתם אל עצם נקודתם אמצעית דהיינו בהיותם נכללות מתמניא לבד, וזהו שאמר וכד ממו לל"ב בהיותם נכללות לעלות לרנ"ו קודם התפשטם עד המספר הזה אלא שהגיעו לל"ב דהיינו שהם א"ז א"ז א"ז שהם שמונה אותיות יהו"ה אדנ"י קודם כללותם עוד א"ז בסוד בחינתם הפנימית שהיא זאת שורש לבחינת [ח'?] [שכל סוד אז ירמוז ז' ספירות ובינה על גביהם אלף בינה, וכאשר יסתלק הכל אל הבינה יהיה סוד א"ז ח' דהיינו הבינה השמינית חיות הכל והיא כלולה מהכל, וכאשר תתפשט עולם הבא אל הצדיק דהיינו להיות נובע הצדיק מעולם הבא יהיה כל ח' מתפשטת לי' שביסוד] שם הוא סוד הייחוד בעמידה מעמקי הלב דאינון ח' ח' ח' דהיינו שמונה ספירות מבינה עד המלכות וישתתף שם שפע החכמה ואורה שהיא י' וממנה הייחוד כדפירשנו בספ"ר בשער מהות והנהגה וכדפירשו בזוהר פרשת אמור בפסוק וגם אמנה אחותי בת אבי וכו' אז נעשה ח"י ח"י ח"י ח"י דהיינו יסוד המייחד יהו"ה עם אדנ"י והיינו ח"י ה', והם ח"י ברכות בעמידה שהם ח"י שמות שם ע"ב אותיות סלקין ע"ב, ואינם ע"ב כנפים כעניינם ברנ"ו שפירשנו לעיל שהם ע"ב ע"ב ע"ב ע"ב אלא הם ע"ב בשם יהו"ה דהיינו ע"ב פנים דהיינו בבחינה זו ייחוד יהו"ה באדנ"י יעקב שמחה, ולכך בעמדם תרפינה כנפיהם שאין התפשטותם בסוד רנ"ו נכלל בייחוד הזה אלא בשרשם הדק בסוד ל"ב כדפירשנו, ולכך רק שפתיה שהם יהו"ה בנצח אדנ"י בהוד נעות וקולה לא ישמע בסוד שמע דהיינו רמ"ח ועם שמונה רנ"ו כדפירשנו.

סימן טז

מה שיש לדקדק בשמועה זו הוא א' אומרו גבי אחותי כלה הם שלשה כנויים צריך לדעת מי הוא הגן ומי היא האחות ומי הוא הכלה, ב' אומרו מלכות אדנ"י וכי עד השתא לא ידעינן דמלכות איהי אדנ"י, ג' אומרו בכולה שמעתי אברהם אהרן יצחק דוד יעקב שלמה ייחס הצדיקים האלו במדות למה, בזולת משה שלא נזכר ואפשר מענוה, אבל עם כל זה יוסף למה לא נזכר שאינו בכלל י"ב שבטים. עוד יחסם במדות כגון נצח באהרן והוד בהוד צריך עיון מהיכא, ד' אומרו ואתה קח לך בשמים מה יחס אהרן בפסוק זה שלא נאמר אלא למשה, ה' אומרו גבורה פחד וכו' ולא מייתי קראי כלל, וכל ראיית הפסוקים לא היה אלא באברהם ואהרן למה. ו' אומרו תריז עשר שבטין מה עניינם בייחוד הזה ומה חלקם, בזולת כפל לשון רעים דודים, ועוד אכלו שתו שכרו, ז' תוספת ברכה מאן אכיל לה בלשון שאלה, ועוד אומרו ההוא דאתמר ביה משמע דאיהו תפארת והוא כבר אכל ושתה כאומרו אכלתי שתיתי, ועוד למה לא הזכירו בשם ואמר ההוא דאתמר ביה וכו'. ע"כ מה שראינו לעורר בשמועה זו בס"ד, ועתה נבא בביאורה בע"ה.

ואולם קודם כל דבר נאמר שהתפארת יש בו שלשה בחינות, האחת עצמות התפארת שהוא סוד היותו קו האמצעי בחינה אמצעית בין הימין והשמאל, השנית בחינת ששה קצוות מתלוים אליו מתבחנים ומתפארים ומסתעפים בו, השלישית בחינת ששה קצוות אלו מתפשטין

סימן טז (ויקרא ג)

פתח ואמר (שיר ה) **באתי לגני אחותי כלה איהי מלכות אדנ"י, אריתי מורי** (שם ה) **דא דרגא דאברהם דאתמר עליה** (שם ד) **אלך לי אל הר המור, עם בשמי דא דרגא דאהרן דכתיב ביה** (שמות ל) **ואתה קח לך בשמים ראש, ואינון דרועא ימינא בירכא ימינא ורזא דמלה** (תהילים סז) **נעימות בימינך נצח, ואינון תרין ברכאן לקבלייהו חד מגן אברהם ותניינא עבודה דאיהי רצה, אכלתי יערי דא גבורה פחד יצחק, עם דבשי הוד דרגת דדוד והיינו דרועא שמאלא עם ירכא שמאלא, שתיתי ייני עם חלבי גוף וברית יעקב עם שלמה, לבתר אכלו רעים שתו ושכרו דודים תרי עשר שבטין בי"ב ברכאן, תוספת ברכת המינין מאן אכיל לה ההוא דאתמר ביה באתי לגני אחותי כלה, ואית דפליג לון ברזא אחרא אריתי מורי עם בשמי גוף וברית, יערי עם דבשי שוקא ימינא עם שמאלא, ייני עם חלבי דרועא שמאלא בימינא דאינון ייני גבורה חלבי חסד.**

ובחבורא

ומסתעפים אל י"ב גבולי אלכסון כדפירשנו בספ"ר בשער פרטי השמות ובפירוש ספר יצירה ובמקומות רבים, וכנגדן במלכות הם שלשה בחינות אחרות והם כלה אחות גן, כלה נקראת הבחינה האמצעית המתייחדת עם התפארת שבה סוד הייחוד בחינה אמצעית באמצעית, והיא סוד כלת משה שהיא מתייחדת עם התפארת בסוד הדעת והיינו סוד י' שבה כדפירשנו בספ"ר בשער המציאיות, אחות נקראת בערך היות בה ששה קצוות מתפשטין בה והם אברי א"ח ואחו"ת שש קצוות בזכר ושש קצוות בנקבה, גן נקראת בסוד התפשטות הענפים והרבות

אותיות א״ת ב״ש [ו]ו״ה. ובאו בחילוף להיותם בסוד שמ״י שהיא מתחלפת למטה במקום החילוף והתמורה, ואותיות ו״ה בסוד זכרי מקום שאין בו תמורה, אם כן יורה על סוד שמי עם י״ה שס״ה שהם לא תעשה מקום שהרע פורץ פרצה מקום התמורה וזכרי עם ו״ה רמ״ח, ובגין דא כל מצוה כאשר היא נעשת כתיקונה מאירה כל המאורות תרי״ג יחד כענין הספירות שכולם מאירות בהארת אחת מהם מצד הכללות והאחדות שבהם, ולזה כל מצוה שקולה לתרי״ג, אמנם תפילין וציצית הורו בעצמם על מציאותם כדפירשנו. שמע ישראל כליל תרי״ג וכו׳ ירצה מצות שמע יש בה כמה סגולות נוסף על הנזכר, והטעם שמצותה כתקנה הוא לקרותה בציצית ותפילין ושתי מצוות אלו כוללות תרי״ג, נוסף על מציאות תרי״ג הרמוזות בכל מצוה תתעלה קרית שמע על כל המצוות כמה עלויים, דהיינו שהיא כלולה מצד כל המצוות בעצמותה, ועוד כלולה תרי״ג נגלות מאירות יותר מענין כללות שאר המצוות מצד התפילין ותרי״ג מצד הציצית, איהו בכל אתר אהדר למה שפירש לעיל שהתפילין הם קב״ה, ואמר שעליו נאמר והיו לטטפת מפרש עתה וקאמר איהו תפארת עמודא דאמצעיתא דהיינו תפילין כדפירשנו בכל אתר, והיו לטוטפות פירוש הענין ט״ט פ״ת דהיינו ט״ט ח״י יסוד שהם תשע ממטה למעלה ותשע ממעלה למטה כדפירשו בתיקונים ובכמה דוכתי, ולכך סוד התפילין היינו התלבשו בכתנות עור דהיינו בבחינת מטטרון, ואלו הם ט״ט של מטטרון להראות שהוא כולל ח״י מהיסוד על דרך הבחינה הזאת וזהו שאמר לקבליה מטטרון, פ״ת תפארת נראה שמלת תפארת יצטרף תא״ר פ״ת, אמנם יורה על שינוי השם דהיינו שהספירות כולם מתלבשות במטטרון והוא אל הספירות כסוס לרוכב שמשתנה כפי ההנהגה העליונה, ולזה סתם מציאותו אל היסוד לבד ודרך כלל גם סוס אל התפארת, ולזה יקדם ט״ט שהוא סתם הנהגתו ואחר כך פ״ת שגם הוא הנהגת סוס לרוכב עליו שהוא התפארת כדפירשנו,

כולא, ולית אדנ״י בלא יהו״ה כגוונא דלית דבור בלא קול, ולית קול בלא דבור והאי איהו קשוט בעלמא דאצילות, אבל בעלמא דפרודא אית קול בלא דבור.

קשר

והכי איהו כגופא לנשמתא כמשל שפירשתי בספ״ר שער עצמות וכלים שמצד אחד הנשמה משתנת מצד הגוף ומצד שני אין פעולה לגוף אלא מצד הנשמה, והגוף סוס טפל לרוכב ולזה [ישתנה] [ישתוה] אל התפארת ומטטרון טפל לו כדפירשנו, ולזה אמר וכד קב״ה אסתלק מיניה וכו׳ שאינו משמש בעולם מטטרון כגון בשבת או בהסתר פנים לית ליה קול מצד התפארת ודבור מצד המלכות, ונודע שמטטרון ראש למלאכים ושר על כולם, ובהיות קב״ה ושכינתיה שורה עליו ממנו שואבים החיות ומחנותיהם הקול והדבור וזהו שאמר אשתכח דקב״ה ושכינתיה וכו׳, ובכל קלא ודבור דאורייתא שעוסקים מלמטה הוא ייחודו מלמעלה מפני היות קול תפארת ודבור מלכות ומתייחדים בקול ודבור, וזה בשתי דרכים או בתורה תפארת או בצלותא מלכות וקול ודבור בכל אחד ואחד, וכן בכל פקודא ופקודא שהיא רומזת בכל המצוות כדפירשנו והיינו דמסיק בכל אתר ירצה בכל איזו בחינה יש בה ייחוד ומורה שולטנותיה בעילאין ותתאין להנהיג המציאות ומשם הוא מתלבש בכולם כחיים המתפשטין בכל אברי הגוף, ואינו כחיים שהאברים (שהחיים) נותנים מזון להעמיד החיים אלא איהו סביל כולא מחיה אותם וסובלם והם אינם סובלים אותו, ובערך הוא ושכינתו הוא סוד (התפשטותו?) הספירות זעיר אנפין ונוקביה הכל אחד מיוחד שני שמות באחדות, לית אדנ״י מפני שהם ענין אחד מחוייב האחד מן השני כחיוב הקול מן (השני?) הדבור והדבור מן הקול, ולא יפרדו שתי ההנהגות דווקא בספירות הנאצלות אמנם למטה בעולם הפירוד תתעלם המלכות ויתגלה התפארת לסבת החצונים שלא יקטרגו עליה אית קול בלא דבור כאומרו ויהי קול מעל לרקיע ואשמע את קול כנפיהם.

קשר של תפילין הורה על מציאות הייחוד אל היסוד בין שתי ההנהגות שתי הספירות הנזכרות, ובמצות תפילין הוא קשר ובמזוזה שדי שיש בה שתי פרשיות שמע תפארת והיה אם שמוע מלכות ושדי יסוד בין שתיהן, ובאדם אות ברית צדיק חי עלמין והוא מסתתר בין קול ודבור לקושרם וזהו שאמר ודא צדיק חי עלמין שהוא ברית המעור, והוא ברית הלשון אחיד בין קול ודבור לייחדם, ולזה אזדמן רעיא מהימנא אל הסבא הדורש שהיה ראוי שידרוש במצות אלו כולם בארוכה מפני שהם מתייחסות, האחד תפילין השני ציצית שהרי אלו נקשרות ברמז מציאותם מפני שתפלה וקרית שמע על ידי תפילין וציצית הרי שיש איזה יחס ביניהם, ומזוזה ודאי שהם עם התפילין אחת במצות כתיבתה ופרשיותיה, והיינו היות האדם תפילין בראשו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו הם שלשה עניינים כאחד החוט המשולש, וקרית שמע כלי האוחז שלשתם שהרי כולם בפרשיות קרית שמע שמע והיה ויאמר, מזוזה בשתים ראשונות ציצית באחרונה תפילין נזכרים בה בפירוש וכן מזוזה, וציצית אדכיר תלת זמנין שהם שלשה פעמים תרי״ג אם אינו ענין לעצמו תנהו לתפילין ומזוזה שיש בכולם תרי״ג כדפירשנו, ותפילין אדכיר אות תרין זמנין להראות על היסוד המייחד הרמוז בדבריו לעיל שהוא המייחד והקושר, ותרין זמנין מורה על בחינותיו כעין אחד דקרית שמע וכעין קשר התפילין, וז׳ של תזכרו מורה שבעה ראשים דשני שינין כדפירשנו לעיל שהם תרי״ג דכתיב למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי ולהתיז בה כענין ש׳ של תפילין הבולטת הנראית ותפילין יהו״ה מלגאו ארבעה פרשיות שדי מלבר בבתים ורצועות כעין המזוזה שהיא שדי מלבר ויהו״ה מלגאו, ופרשיין פתיחן כעין

קשר של תפילין שד״י אחיד ביה עילא ותתא, ודא צדיק חי עלמין אחיד בין קול ודבור, אדהכי הא רעיא מהימנא אזדמן לגבי סבא ואמר סבא סבא תפילין וציצית ופרשת מזוזה אינון תלת פקודין כלילן בקרית שמע, וקרית שמע פקודא רביעאה, וציצית אדכיר תלת זמנין, ותפילין אדכיר [בהו] אות תרין זמנין, וציצית ז׳ של תזכרו דצריך להתיז בה, ובמזוזה ותפילין שד״י מלבר יהו״ה מלגאו, ופרשיין פתיחאן וסתימן אמאי, שיעור אורכא דציצית ורוחב דתקינו אורך כל הציצית תרין עשר אצבען בגודל, ומצות תכלת בשליש גדיל ושני שלישי ענף, ובין קשר לקשר כמלא גודל וכל חוליא דתהא משולשת, והכי תפילין אמאי במוחא ולקבל לבא, ושיעור רצועתהון אמאי אינון עד לבא [לשמאלא] ועד טבורא לימינא, ורצועה דיד עד דיכרוך וישלש תלת זמנין באצבע צרדא, אלא (לאו) [ודאי] בגד [חשוב] לאו איהו אלא שלש על שלש, לכל סטרא אינון שנים עשר לקבל ארבע בגדי לבן וארבע בגדי זהב וארבע בגדי דכהן הדיוט, ומסטרא דכהן הדיוט קא רמז ברכת הדיוט אל תהי קלה בעיניך, שליש גדיל ושני שלישי ענף דאיהו תכלת, וכל חוליא משולשת כל משולש מסטרא דקדושה הדא הוא דכתיב קדושה לך ישלשו, וישראל שלישיה בגין דושלשים על כולו, דציצית מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו תליתאה לאבהן כל דבר משולש וה״ו יל״י וכו׳ כל תיבה משולשת מסטרוי, חוליא כלילא מתלת כריכות, משולשין דא שכינתא קדושה לך ישלשו ואיהי משולשת בעמודא דאמצעיתא כליל תלת ענפי אבהן דאינון ש׳ מן שב״ת, ושכינה בת יחידה [מליא] (חליא) תכלת שבציצית זכאה גופא דהכי איהו רשים בשכינתא דקב״ה על כנפי דמצוה רשים ברצועה דאיהי תפלה דיד בתלת כריכות באצבע צרדא דאיהי כגוונא דחוליא כריכא בתלת כריכות באצבע, רשים בקשר דתפילין כליל בתרין קשרים סלקין חמש סרי משולשין תרין בקשר אחד, תלת עשר חוליין אית בהון תלתין ותשע כריכות כחושבן ט״ל וי״ג חוליין כחושבן אחד סלקין ב״ן והאי איהו ב״ן י״ה.

כל

מלבר **ופתימאן** כעין מלגאו סתים ונגלה יהו"ה אדנ"י, ועוד צריך לפרש סודות במצוות אלו **אמאי שעור** וכו' כדמפרש ואזיל, **לכל סטרא** מדת (דמיו?) [אורכו] הם שלשה לכל צד י"ב, **ארבע בגדי לבן** דכהן גדול היינו יסוד שושבינא דמלכא מצד החכמה והחסד, ויש לו שמונה בגדים שהם יהו"ה **ארבע בגדי לבן** אדנ"י **ארבע בגדי זהב**, כהן הדיוט מטטרון ארבע בגדיו הם לבן כי ארבע בגדי זהב שלו בסנדלפון דשם אדנ"י מקננא באופן כדפירשנו לעיל בחינת קול ובאופנים דבור, וסנדלפון אינו כהן שושבין לכך כהן הדיוט אין לו בגדי זהב, ועם היות שהזווג בימי החול על ידי כהן הדיוט במטטרון עם כל זה **אל תהי ברכת הדיוט** וכו' משום דתמן יהו"ה, **שליש גדיל** הוא על ידי תכלת דהיינו מטטרון כדפירשנו והיינו מצד קו האמצעי, **ושני שלישי ענף** היינו אל הימין והשמאל ענפין מתפרדין לימינא ולשמאלא יהו"ה לבן אדנ"י תכלת, באמצע תרווייהו חד יאהדונה"י והיינו **גדיל** וכדמסיק הטעם כי כל משולש משלשה אבות ואפילו הגדיל בעצמו משולש בשלשה אבות **קדוש"ה** מלכות **לך ישלשו** על ידי מציאות שלשה אבות שבה כענין **שב"ת** כדמסיק, והם שני בחינות שני שלישי ענף אברהם ויצחק ושליש גדיל יעקב, ובגדיל עצמו **חוליא** שהיא מלכות בתפארת משולשת בענין שישראל זכר משולש, וקדושה מלכות משולשת עמו וכדמפרש ואזיל, **דציצית מסטרא דעמודא דאמצעיתא** דהיינו שני שלישי ענף וכו' **חוליא כלילא** דהיינו מלכות וכו' והשילוש באבות בתפארת, וזהו שאמר **כל תיבה משולשת מסטרוי**, והמלכות גם כן איהי משולשת **איהי משולשת בעמודא** וכו', **ושכינתא בת יחידה** כיון שהיא בת יחידה, ואם תאמר אדרבה שבת מורה שהם שלשה אבות והיא רביעית להם, לזה אמר **ושכינתא בת יחידא** וכיון שהיא בת יחידא אין לפרש שהשין שלשה אבות לעצמן ובאה לשלשתם אות אחת ולמלכות יחידא מלת בת, אלא בלי ספק ש' היינו מילוי ב"ת שהבת מדה כאומרו זרע בת אחת וכיוצא, ורוצה לומר בת מדה אחת מליאה משין דהיינו תכלת שבציצית שכל עצמו במלכות, **בשכינתא דקב"ה** במלכות שבתפארת כדפירשנו לעיל, ומציאות השכינה שבתפארת גם כן **רשים ברצועה** דאיהי תפלה דיד שבלי ספק ירמוז במלכות כתכלת עצמו ושלשה כריכות ירמוז אל שלשה חוליות דהיינו שלשה אבות, **ואצבע צרדא** דהיינו האמה הוא התפארת הנקרא אמה הספירה האמצעית שבחמש ספירות, ושם היא חוליא שלש שלש כריכות.

בכאן הניח הרב חלק מעט

כל קשר בדיוקנא דכף הטעם כי הקשר י' בכל מקום, והקשר כפול שני קשרים הם שני יודין דהיינו כ"ף, וענין הקשר בספירות הוא סוד נערן סופן בתחילתן ותחילתן בסופן דהיינו עשר ממעלה למטה ועשר ממטה למעלה, והיינו עשרה עשרה הכף כדפירשנו בספ"ר בשער ממטה למעלה, **אצבע** ו' **דאית ביה תלת פרקין** שלשה אבות שבתפארת, **ודרועא** ו' **שלשה פרקים** חסד גבורה תפארת בגודל שני פרקים לבד דהיינו בסוד וא"ו שבין שני יודין, כי **בין קשר לקשר** היינו בין יו"ד ליו"ד כענין וייצר דהיינו סוד יו"י, והיינו **חומטא בין תרי עיינין** שהם בסוד יאהדונה"י, כל יו"ד עין, ששה אותיות וא"ו בין שתי עינים הנותן מדה לעינים, והיינו שהגודל הוא סוד קו המדה לכל אלו המדות שהם עשר ספירות נעלמות דהיינו חותם בסוד הדעת מהכתר, שני עינים חכמה ובינה, שני אזנים חסד וגבורה, בין עין לעין תפארת בסוד הדעת, ושפתים נצח והוד ולשון יסוד, והיינו המלכות שהיא מדה אחת גודל ה"א שני פרקים, כי הם יוד ואו דלת אלף הא חמשה אצבעות, ובכל אצבע שלשה אותיות חרץ מגודל שהוא ה"א, וכן ואו אלף ואו הא אלף וכדפירשנו בספ"ר בשער פרטי השמות, הרי פירש בסוד ה"א שהיא גודל מדת האברים הרמוזים בקשרים שהם יודין, אמנם מדת הגוף שהוא הקומה על ידי וא"ו דהיינו **אמה**, ונודע שקומת הגוף שש קצוות דהיינו סוד **אמה** התפארת וא"ו בחסד דהיינו דרום, בגבורה דהיינו צפון, ומזרח תפארת, ומערב יסוד או מלכות, ומעלה ומטה נצח הוד, והיינו ששה אמות ששה ווין, והוא"ו כלולה שלשה אותיות דהיינו סוד יה"ו י' חסד ה' דין ו' רחמים, ונודע שאין חסד שבחסד כחסד שבגבורה וכן לכל האותיות נמצאו ח"י **פרקין** בשית אמין דהיינו שלש בחינות שונות בשש קצוות והיינו ח"י **נענועין** שהם סוד יה"ו לכל צד, ולהיות תנועות הולבב ביסוד ובה כנגדן ח"י חוליות בשדרה דידה אמר **זאת** שהיא המלכות **קומתך** דהיינו ח"י חוליות **דמתה לתמר** שהוא צדיק כתמר. **מקוה ישראל**, הענין כי שיעור מקוה ארבעים סאה וסודם מים כזה ⊡ מם סתומה ובתוכה י' נקודה באמצע, דהיינו סוד תשע לכל סטרא כדפירשו בתיקונים כזה ⊡ והיינו תשע ממעלה למטה, ואחר כך מצד הנקודה שהיא השכינה המשלמת

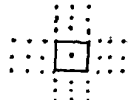

כל קשר בדיוקנא דכף ימינא, כל חולייא בדיוקנא דאצבע דאית ביה תלת פרקין לקבל תלת כריכות, והכי בכל דרועא תלת פרקין לבר מגודל דאיהו שיעור בין קשר לקשר דציצית כמלא גודל איהו מדה דחוטמא ומדה דעין ימינא ושמאלא, ואיהו מדה בין עין לעין, ומדה דאזן ימינא ושמאלא, ומדה דכל שפה ושפה, ומדה דלישנא, מדה אחת לכל היריעות, אמה שיעור דגופא לארבע סטרין ועילא ותתא דאינון שית אמות, ובכל אמה ואמה תלת פרקין ח"י פרקין בשית אמין, ואינון ברזא דח"י נענועין [דלולב לשית סטרין תלת נענועין] בכל סטרא ועלייהו אתמר (שיר ז) זאת קומתך דמתה לתמר, ודא שיעור קומה מקו"ד ישראל בשכינתא דאיהו ח"י ארבע זמנין סלקין ע"ב, ורזא דחיוון קומה דילהון (יחזקא' א) (רכט.) וגביהון וגובה להם ויראה להם, וגביהן ארבע חיוון דמרכבתא תתאה, וגובה להם ארבע חיוון דמרכבתא דאמצעיתא, וגבותם ארבע חיוון דמרכבתא תליתאה וכולהו י"ב, ואינון מליאות עינים סביב לארבעתן כגוונא דא,

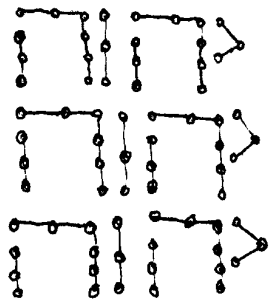

ומארי דקומה רשימין בהון בצלותא באן אתר אלא כל הכורע כורע בברוך וכל הזוקף זוקף בשם, זקיפות ארבע וכריעות ארבע, הא הכא קא רמיז באילין כריעות וזקיפות מוליך ומביא למי שארבע רוחות שלו מעלה ומוריד למי שהשמים והארץ שלו, ואינון שית סטרין שמים וארץ וארבע רוחות לקבל תלת ברכאן קדמאין ותלת בתראין, בעושה שלום במרומיו ארבעה כריעה וזקיפה לשמאלא וכריעה וזקיפה לימינא, והאי איהו נותן שלום לשמאלו וימינו, לשמאל רבו ולימין רבו, הא אינון י"ב בין כריעות וזקיפות ובהון ע"ב עיינין שית כריעות בהון ח"י נענועין תלת בכל פעם ראש וגוף וזנב דצריך למכרע בח"י חוליין סלקין ע"ב.

באילין

לכל צד תשע ממטה למעלה הם ח"י לכל צד וזהו שאמר **מקוה ישראל בשכינתא דאיהו** ח"י **ארבע זמנין**, והטעם היותם **ארבע זמנין** דאיהי ד' דהיינו אח"ד, ארבעה פעמים א"ח והם ח"י [ח"י] על ידי עוקץ הד' העולה ממטה למעלה הם ע"ב.

וכל זה בסוד האצילות אמנם בחינת סוד קומה דילהון בע"ב בדרך אחרת והיינו שהם שלשה מרכבות דהיינו י' פני אריה ה' פני שור ו"ה נשר אדם, והם שלשה מרכבות זו על גב זו שהם שלשה שמות יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלוך, ואפשר דהיינו חכמה ובינה אריה שור כתר ומלכות נשר אדם, חסד גבורה אריה שור תפארת ומלכות

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 95

נגד מדת המלכות ה והתורה היא רוחניות ודאי, אמנם רוחניותה נגלה והיא עבודה גלויה, שהכל צופין בה ורואין פיו חוצב להבות אש התורה, והיינו ו דשריא בפימוי קשר ו"ה, והנה בהיות התורה באהבה ויראה מושך לו סוד י"ה שאין תורה בלי יראה ואהבה כדפירשתי, ולזה אחיד בי"ה וישתלם בסוד התורה שם יהו"ה בשלימות, לזה עתה יאי ויאי תורה מיראה ואהבה לבדה, אלא צריך לשתף בה תורה בפיו ביראה ואהבה ואז משלים ייחוד שם יהו"ה, והיינו אומרו והנגלות לנו, הנה ארבעתם באדם שהם אהבה ויראה ותורה, אמנם אין מי שישיג גדר האהבה והיראה שבלב אלא ה' אלהינו בוחן לבות וכליות, אמנם ו"ה נגלות, דהיינו תורה בפיו היינו לנו שאנו משיגין אותם, והיינו אומרו לעשות את כל דברי התורה הזאת, שבסוד התורה הוא כל שלימות השם כדפיר'.

ומאן דעסיק במצוה, הענין כי חלק המגיע בתורה לאות ה אינו אלא חלק פרטי מהגוף דהיינו פה, אמנם עסק המצוה נוטל אות ה"א ומגבירה על כל מציאות הגוף והיינו אומרו במצוה, שכל עניינה במלכות שריא ה ברמ"ח, מפני שרמ"ח הם המצוות, והם סוד רמ"ח מאורות עליונים, וכל אחד מאלו הרמ"ח הם כלולים מרמ"ח, שכך דרך הקדושה העליונה להכלל כל אחד ואחד בחבירתה, ולזה כשהוא עושה מצוה מחדש ומאיר כל רמ"ח מצוות, וכל רמ"ח איברים עליונים מאירים להתייחד בסוד הייחוד על יד המצוה, ולזה שריא ה שהיא שכר מצוה כלולה מרמ"ח מאורות, ושורה ברמ"ח איברים, שכולם מתקשרים ומתקדשים מרוחניות המצוה, והנה בזה ודאי שבכל מצוה ומצוה משתלמין כל רמ"ח איברים עליונים, דהיינו ג"כ רמ"ח מאורי אברי הנשמה משתלמין, ועם כל זה רמ"ח מצוות עיקר, שהענין הוא כעין הספירות שהם כלולות כל אחד מעשר, וכל העשר נכללות בכל פעולה ופעולה, ועם כל זה אינם שוות, שבכל ספירה וספירה לה פעולה ידועה ושאר הספירות נטפלות אליה, כך הוא ממש ענין המצוות, שהמצוה היא כלולה מכל המצוות, ועם כל זה אינו דומה מצוה א' שתי פעמים לשתי מצוות, מפני שכל מצוה ומצוה לה מאור לעצמה כלולה מכל המאורות, ולכך היא מאירה לכל האיברים. אמנם אינו דומה מאור האבר שעיקר המצוה תלוייה בו, לשאר האיברים הנטפלין בו.

ומצוה כלילא מארבע אתוון וכו', הענין שהתורה מעולם הזכר והמצוה מעולם הנקבה, והנה התורה כלולה מארבע אותיות כדפירשתי דהיינו שהם שלשה אותיות יה"ו בפימוי רמז לאות ה כדפירשתי, אמנם המצוה ממש היא כלולה רמ"ח איברים שהם סוד תיקונא דגופא י"ה ריש"א ו דרועין וגופא וירכין ושוקין כדפירשתי בחש"ק שער י"ד סימן (?). ולזה תיקונא דגופא בארבע אתוון, ולכך מצוה כלילא מארבע אתוון דהיינו מצוה מ"צ בא"ת ב"ש י"ה, נמצא מצוה יהו"ה סוד ארבע אתוון כלולות בה, והם רמ"ח איברים. כגוונא דציצית שהרי יש בה רמ"ח, שמלת ציצית עולה תרי"ג, והם ארבעה ציציות שהם ארבעה אותיות לארבע כנפות, דהיינו סוד התמונה שיש בה רמ"ח אברין שס"ה גידין הם תרי"ג, הרי מצוה אחת כלולה מכל המצוות, ובה סוד שם יהו"ה כדמסיק שהם ח"י קשרים וחוליות ושמונה חוטין הם סוד יהו"ה בכל כנף וכנף, ולהיות בסודה שלימות כל הגוף אמר ועשו להם ציצית, ירצה יתקנו להם רמ"ח איבריהם, מפני שיש תיקון כל רמ"ח איברים בסוד המצוה, ולענין שם יהו"ה מפרש ואזיל ואוקמוה מ"מ הפוחת לא יפחות משבע ירצה שבע חוליות, וכל המוסיף לא יוסיף על י"ג חוליות, וכל חוליא הם ג' כריכות, והטעם שהשבעה הם י"ג באוירין שבין חוליא וחוליא, לשבע חוליות הם ששה אוירין הם י"ג והמוסיף לא יוסיף על י"ג, ויהיה ענין האוירין והחוליות כולם במספר חוליות, בענין שהרמז יהיה תמיד בי"ג, כדי להשלים עם הקשרים שבין החוליות שהם חמשה קשרים, ואינון ח"י, ואלו הם ח"י בין קשרים וחוליות, והטעם כי השבעה הם נגד שבעה ספירות חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד מלכות, ויש ביניהם עוד ששה הנהגות אחרות, כיצד הנהגה שבין החסד והגבורה יחד, הנהגה שבין הגבורה והת"ת יחד, הנהגה שבין הת"ת והנצח יחד, הנהגה שבין הנצח וההוד יחד, הנהגה שבין ההוד והיסוד יחד, הנהגה שבין היסוד והמלכות יחד, הם י"ג הנהגות עליונות. או כל ספירה לעצמה, או שתים משתתפות זה בזה וזה בזה בסדר השתלשלות. והמוסיף ורוצה לעשות י"ג הנהגות על דרך רמז י"ב גבולי אלכסון והנקודה האמצעית, דהיינו שיתוף המצות כל השיתופים הנאותים אליהם כדפירשתי בספ"ר בשער פרטי השמות בשם ע"ב, כי אלו הגבולים הם הם גבולי שם ע"ב כמו שפירשתי שם, לכך יעשה ההנהגות כזה או כזה, בענין שיהיו י"ג לבד ההנהגות האלו, אמנם יש עוד ה קשרים דהיינו סוד קשר הספירות שיתקשרו אלו באלו, לשש קצוות חמשה קשרים, מה שיתקשר קשר על קשר, חסד בגבורה גבורה בחסד א', גבורה בת"ת ת"ת בגבורה ב', ת"ת בנצח נצח בת"ת ג', נצח בהוד הוד בנצח ד', הוד ביסוד יסוד בהוד ה', ואם יקשה עליך שאלו הקשרים הם קרובים לאוירין הנזכרים (ו)[ת]פרשם על דרך זה, הספירות מסודרות שתים לימין חסד נצח, שתים לשמאל גבורה הוד, שלשה לאמצע ת"ת יסוד מלכות, וצורת סדורן לקשר זה כזה ∴ והנה יתקשרו חמשה קשרים כפולים והם אלו בדלוגין, ת"ת בחסד חסד בת"ת א', חסד בגבורה גבורה (בחסד) בת"ת היינו אוירין שכבר נתבאר, נצח בחסד וחסד בנצח הם ב', הוד בת"ת ת"ת בהוד ג', הוד בגבורה גבורה בהוד ד', ות"ת בנצח ונצח בהוד היינו אוירין שכבר נרמזו, יסוד במלכות ויסוד בהוד אויר שכבר נרמז, אמנם יסוד בנצח ונצח ביסוד קשר ה', והם חמשה קשרים, ששה אוירין, שבעה ספירות הם ח"י, והם לארבעה הנהגות או ח"י אלו כולם בהנהגת חסד, או כולם בהנהגת גבורה, או כולם בהנהגת ת"ת, או כולם בהנהגת המלכות, הם ארבעה פעמים ח"י הנהגות הם ע"ב הנהגות כולם חסדים, ועם היות שעשינו ד' הנהגות לארבע כנפות כולם חסדים, והיינו והוכן בחסד כסא, ונודע שסוד הענין הזה הוא סוד ארבע כנפות ארבע אותיות שבשם וחסד כללם הוא סוד רמ"ח, שהרמ"ח הם חסד אברהם ודאי, בענין שהכל עולה לדרך אחד, או חסד הם ר"ו ודאי כי ע"ב שמות הם ר"ו אותיות, תוסיף עליהם ל"ב חוטין הם רמ"ח, וסוד ע"ב וסוד ח"י הכל פירשתי בארוכה בספ"ר שער פרטי השמות, ולפי זה נמצא שלמד סתום מן המפורש, כמו שמצינו במצות ציצית ענין הכללות הזה, כך ודאי כל מצוה ומצוה דומה אל המצוה הזאת, אלא שמצוה זו בגלוי כללותה, ומצות אחרות בהעלם נעלמות.

ובוצינא

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org

כמראה אבן משמע כמראה אבן ולא אבן ממש שלא השיג בספירות ולזה אלא **לקבל** כלומר מטטרון שהוא כמראה אבן ספיר כדפירשנו הוא דמות הכסא דהיינו כסא הכבוד, והענין הכסא נאמר בו והוכן בחסד כסא ופירש בתפלת ר' נחוניא שהחסד יש בו ע"ב גשרים, ונקראו גשרים הם ע"ב מאורות שהם מעבר לע"ב מיני מימי החסד, וע"ב יתחלקו לשני בחינות, בששה מדרגות מטטרון לכל אחד שנים עשר גשרים וזהו שאמר **לקבל כורסייא אית ליה** כלומר בכל מעלה ומעלה משש מעלותיו שנים עשר גשרים שעולים ע"ב, ובהיותם בארבע חיות הם ח"י **לכל חיה** דהיינו אומרו **ע"ב קשרין וחולין דציצית לקבל** וכו' **דאינון ח"י קשרים לכל סטרא, וכורסייא דאיהי ה'** היינו המלכות או הבינה שכולם הם משתמשות בכסא ושתיהם נקראות כסא, והיא כעין נקודה אחת אמצעית על ארבע נקודות שהם לארבע חיות, בענין שהם סוד ארבעה עמודי כסא ארבע ציציות ממש מוציאות ארבע חיות דהיינו ארבעה הנהגות מושפעות מהאצילות מארבעה אותיות שבשם דרך הכסא בארבעה עמודי כסא לארבעת חיות, והנהגתם ששה קצוות מהאצילות מושפעות דרך שש מעלות לכסא למטטרון שהוא רקיע על החיות שעליו כסא הכבוד, ולזה ימצא במטטרון שתי בחינות מצד היותו על ארבע חיות דהיינו נער קטן שהוא למטה על חיות קטן נוהג בם ארבעה הנהגות, דהיינו מטטרון בהיכל קדש הקדשים וארגמ"ן בהיכל הרצון למטה, ומציאות הנהגתו בעצמו ששה קצוות דהיינו סוד ד"ו שתי הנהגות האלה, והנה סוד הציצית רמוז בארבע ובשש והיינו ארבעה כמשמעו, ששה כי ציצית עולה ת"ר וכל אחת ואחת מארבעה ציציות יקרא ציצית להראות שבכל אחת ואחת מארבעה הנהגות ינהיג אות ו' ששה עמודי כסא, דהיינו כעין מטטרון כל עצמו ששה שבכל אחד ואחד מהחיות וזהו שאמר **הכי קליק לכל סטרא** וכו' **וי"ג חולין** הם ראשים על ת"ר כדפירשו בפרשת תצוה, והם י"ג בכל ציצית להראות על תרי"ג בכל אחד ואחד מהם כדפירשנו יורה שכל סוד רמ"ח ושס"ה מאירים בכל אחת ואחת מעמודי כסא ובכל חיה מארבע חיות, ועוד יש דרך דומה לקודם שהרי ת"ר היינו סוד ו' כל אחת ששה כלול ממאה, ועוד פירש לעיל שסודו ע"ב. ולזה דרך זה **וא"ו י"ג שפודו ע"ב** כדמסיק והיינו **ויסע ויבא ויט והו אני והו וא"ו**, והנה לפי זה יהיה רמוז בה ו' פשיטה וא"ו מליאה, וכך יהיה בה סוד ה' דהיינו חמשה קשרים, ותתמלא באות אלף דהיינו הטלית בעצמו אחד משתתף לכל אות ה', והיינו אומרו **טלית אחד לכולהו** ירצה לכל ארבעה ציציות שהם ארבעה ההין, **ובאת ה' אשתלים וא"ו** שאין שלימות התפארת וא"ו אלא מהמלכות, **אשתלים ח"י יסוד** הנראה מקשר שנים ואיהי **ט'** היינו התפארת כולל תשע מהכתר עד היסוד ומלכות ממלכות עד החכמה וכללם יחד ממטה למעלה ומעלה למטה היסוד ח"י, או ירצה שאות וא"ו יעלה היסוד ח"י דהיינו התפארת תשע והיסוד תשע, שכל אחד מהם כולל תשע מהכתר עד מלכות עולם הזכר, והמלכות בעצמה ה' משלמת העשר בהקשר התפארת והיסוד עמה ואז יעלה ח"י ה' חיה, לכל סטרא שכל ציצית וציצית יעלה סוד חיה כדפירשנו להראות על הייחוד הנזכר בכל הנהגה והנהגה מארבעה הנהגות שהם בארבע חיות.

ולכל חיה אינון ארבע אנפין וארבע גדפין כללם יחד ארבעה פעמים שמונה ל"ב מורה היות ששה עשר זכרים ששה עשר נקבות כדפירשנו בספ"ר בשער הנתיבות, וכך הם החוטים ששה עשר כפולים ארבע לארבע הם ל"ב, ארבעה זכרים יהו"ה נקבות אדנ"י פנים וכנפים כנודע, **ואינון תליין** הפנים והכנפים **מחיה דאיהו אדם** דשם שם מ"ה אדם דהיינו **יו"ד ה"א וא"ו ה"א** והא כיצד יו"ד ה"א ה"א עולה ל"ב, דהיינו ההנהגה הזאת נמשכת מחכמה והיא באה אל הבינה שבה גילוי ל"ב וברתא כאימא, לכך יה"ה יעשה סוד ל"ב, ואין השם שלם בזה שחסר וא"ו דהיינו סוד התפשטות החכמה דרך הדעת על שתי ההין לקושרם, ולכך **שלימו דילהון וא"ו** דהיינו תפארת אדם שהוא משלים השם **יו"ד ה"א וא"ו ה"א** להשלים **מ"ה אד"ם**, והא כיצד הלמ"ד הם החוטים, והוא"ו המשלמת מ"ה הם החוליות, ולפי זה היה ראוי שכמו שהל"ב הם כלל כל הארבעה ציציות כן י"ג חוליות וא"ו יהיו כלל החוליות כולם, ואינם אלא י"ג חוליות בכל ציצית כדפירשנו ולא יוסיף על י"ג לזה אמר **י"ג חולין בכל ארבע כנפים** והוא"ו מתייחד עם כל ארבעה חיות להראות האבר המייחד נמצא פרטי בכל אחד ואחד מהארבעה כדפירשנו, **ואשלים לעילא** וכו' בסוד האצילות למעלה בשם אדם, **ואשלים לתתא** ממש על חיות שהם ל"ב פנים וכנפים מתגלים י"ג מאורות מהתפארת ומשלימין מ"ה אד"ם, ומציאותו למטה הוא סוד התלבשו במטטרון, שהכללות שיוכלל מטטרון בחיות הוא ממש אור התפארת מתגלה אליהם, והוא כולל דרגין מלעילא על ידי הכסא הספירות מתלבשות בו ודרגין אלו **מלעילא לתתא**, וכולל החיות המשתרשות בו דהיינו **דרגין מתתא לעילא** שהם הספירות באור ישר ואור חוזר בסוד שם יאהדונה"י, והוא עמודא דאמצעיתא הקושר עליונות בתחתונות ותחתונות בעליונות **בריח התיכון** דהיינו מי שקושר שני שמות יהו"ה אדנ"י, אור ישר ואור חוזר, מים תחתונים ומים עליונים, מים עליונים אצילות ומים תחתונים יצירה, חיות קטנות עם גדולות, וזה בסוד התפשטות האור העליון ומתלבש בו בשתי בחינות, עוד יכלול ממש סוד הספירות בעצמן כלולות **א"ז** כדמפרש ואזיל וזהו שאמר **ואיהו כליל ארבע אנפין וארבע גדפין דכל חיה דלעילא** דהיינו

ולכל חיה ארבע אנפין וארבע גדפין אינון ל"ב אנפין וגדפין, ואינון תליין מחיה דאיהו אדם ואינון ל"ב כחושבן יו"ד ה"א ה"א, שלימו דילהון וא"ו תלת עשר חוליין, בכל ארבע כנפי, והוא"ו מתייחד עם כל חיות ואשלים לעילא כגוונא דתפארת שמיה כשם רביה בצלמו כדמותו אתבריא דאיהו כליל כל דרגין מלעילא לתתא מתתא לעילא, ואיהו אחיד באמצעיתא הדא הוא דכתיב (שמות כו) והבריח התיכון בתוך הקרשים מבריח מן הקצה אל הקצה, ואיהו כליל ארבע אנפין וארבע גדפין דכל חיה וחיה דלעילא דאינון יאהדונה"י, אז ישיר משה בכל חיה ארבע אנפין וארבע גדפין, כגוונא דא א"ז בארי"ה א"ז בשו"ר א"ז בנש"ר א"ז באדם דאינון אנפין וגדפין כחושבן א"ז ארבע זמנין, ואינון ארבע אנפין יהו"ה [ד' גדפין אדנ"י] לקבל ארבע בגדי זהב וארבע בגדי לבן דלביש כהנא לכפרא על ישראל לקבל אדנ"י שפתי תפתח, וצלותא יהו"ה בחתימה ח"י ברכאן דצלותא ח"י זמנין יהו"ה אית בהון ע"ב אתוון כחושבן ויכל"ו דכליל בצדיק ח"י עלמין, ובארבע חיוון יהו"ה אדנ"י תמניא לכל סטרא אינון ל"ב אתוון ותלת עשר דאשתכחו מן וה"ו אנ"י וה"ו, הא תלת עשר דכלילן עילאה ותתאה [בנדפס: בהון אשתלים] אדם איהו מ"ה עמודא דאמצעיתא.

לעילא

החיות הנאצלות אור המתלבש שם מאצילות ביצירה מצד האור הנשמה התיכונה בעצמה, לא מציאות ההנהגה הנמצאת בו מצד היותו כולל עליונות ותחתונות כדפירשנו לעיל, אלא מצד העליונות בעצמן שהם **א"ז באריה אז ישיר** משה דהיינו סוד א"ז למעלה קשר שני שמות באצילות כדפירשנו, ופרטי עניינם א"ז אחת למעלה ושבע למטה, והם ארבעה פעמים א"ז כל הייחוד בכל חי"ה, והם ארבעה פעמים א' יהו"ה, ארבעה פעמים שבעה הם כ"ח סוד מילוי השם הגדול, ולכך אריה בעצמו חסד כולל שני השמות וכך בשור וכך בנשר ואדם שהאצילות כולו כלול זה בזה, דהיינו סוד ל"ב כשיוכלל הכל יחד שם יהו"ה במילואו כנודע, ובהתפשטו למטה יורה סוד יהו"ה בתפארת בסוד ארבעה אותיות ארבעה הנהגות, וסוד אדנ"י במלכות הם ארבעה אותיות ארבעה הנהגות, ואלו ההנהגות ימצאו בארבעה הנהגות שהם חסד אריה, שור גבורה, תפארת ומלכות אדם נשר, דהיינו **ארבע כנפי"ם** ראשי ההנהגות

18/07/2018 אוצר

אדנ״י כנפים המכניף ומכסה סוד הפנים דהיינו בגדי לבן מאור הרחמים, ובגדי זהב מהדין ואלו ואלו לבושים לכהן הגדול סוד החכמה עיקר שם יו״ד ה״א וא״ו ה״א הכהן הגדול שבו ל״ב נתיבות כדפירשנו, דהיינו סוד ארבעה פעמים א״ז והנהגת החכמה מתלבשת באלו הבגדים, ולכך **לביש כהנא** החכמה העליונה ומתפשטת בכל הספירות בכל מיני הנהגות להאירם מאור עליון אור החכמה **לכפרא על ישרא״ל** ולתקן הפגום שבמדות התחתונות, וכלל מציאותם הוא אדנ״י מלכות יהו״ה תפארת, חזר הכל אל נקודה אחת יהו״ה אדנ״י הידועים הנקודות האמצעיות דהיינו **אדני שפתי** מורה שבכל שם מח״י שמות שבח״י ברכות יש כנגדו שם אדנ״י וזהו שאמר **וצלותא** יהו״ה וכו׳, ובזה חזר הכל אל שורשו הקודם דהיינו ע״ב תחלת דבריו בכסא ובמטטרון כדי שיהיה באצילות מה שהוא ביצירה, והכל ביסוד הנקרא ח״י כדפירשנו לעיל, והיסוד ח״י בתפלה ח״י ברכות הוא ויכלו כולל ע״ב, ולזה אין בציצית ע״ב לדרך זה העליון מפני שהיסוד דהיינו חי בתפלה הוא הכולל הע״ב בדווקא, אבל הציצית הם ל״ב לבד כדמסיק מפני שהם רמז לאדם מ״ה דהיינו בתפארת, ושם סוד וא״ו רמז לע״ב לרמז העליון עם התחתון אצילות ויצירה בדרך אחת.

סימן י״ד

לעילא באילנא דחיי וכו׳, הכוונה שאין קליפות שולטות ולא פוגמות באצילות כלל חס ושלום, ומה שאנו אומרים באיזה מקום שעולים עד הגבורה חס ושלום שיהיו חצונים טמאים נכנסים לקדש פנימה, שכל עלייתם אינו אלא עד מדור היכל שלישי על הרוב ולא פנימה להיכלות חס ושלום אלא מבחוץ אל המדורין, האמנם היותם מלמדים חובה ומקטרגים קטיגוריא שלהם עולה עד מקום הדין שהיא הגבורה, ולמעלה ממדה זו הוא לפנים משורת הדין ואפילו קטיגוריא אינה עולה שם, ועלייתם מחוץ להיכלות במדורין שההיכלות מלובשין בהם עד מדור שלישי לבד, ונודע ששבעה היכלות הם עולם מטטרון והוא בהיכל שביעי, ועם כל זה ההיכלות כולם מיוחסים אליו שהוא שר כל צבא מרום, ובהיכל שביעי שהוא היכל קדש הקדשים אין שם קליפות אלא בסוד היכל הרצון ששם ארבע חיות כנודע, וארבע חיות מציאות הנהגתם מתפשטת בהיכלות התחתונים, ולזה יתייחס אל ארבע חיות לבוש ארבעה קליפות, ומה שנייחס הקליפ׳ בספירות לעתים הוא להיות המלאך מטטרון לבוש לקב״ה כאומרו אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם וכיוצא אינו ממש למעלה, **כי אין לבא אל שער המלך** דהיינו מלכות **בלבוש שק**, כל שכן שיהיה המלך לבוש השק שהם החצונים, ומה שנייחס אליו הקליפות לעתים הוא משום **דלתתא אית קליפין במטטרון דאיהו בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא**, והתפארת לעתים מתלבש בו בזמן הגלות **דאיהו לבר ממלכותיה** שאין ייחוד לתפארת במלכות, והמלכות אז עם בניה בגלות בתוך האופנים שהם בהיכלות התחתונים כגון היכל לבנת הספיר ששם היכלה, ואז התפארת לשומרה מתלבש בגדפין ואנפין דעבד דיליה דהיינו מטטרון, ולא ממש התפארת והמלכות אלא ניצוצות שלהם מתפשטות בעולם התחתון אל ההנהגה כנודע, **וירכב על כרוב** שני כרובים הם מטטרון סנדלפון, סנדלפון לבוש לשכינה בסוד האופנים, ומטטרון לבוש לתפארת בסוד החיות, ולזה נאמר **וירכב על כרוב** אחד משניהם והם **כנפי** רו״ח מצד מטטרון שהוא רו״ח כתפארת שכן בחינתו, ועם היות שאמרנו שהקליפות במטטרון לאו במטטרון ממש שהוא בהיכל קדש הקדשים, אלא אינון **קליפין סחרין לארבע חיוון דמטטרון** שהם מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, ומחוץ להיכלות הם מכסים הקדושה כדפירשנו. ולכן ארבעה קליפות הם בחינתם בחוץ כבחינת ארבע חיות בפנים כדמפרש ואזיל, ומה שאמר **לא ברוח ה׳ לא ברעש ה׳ לא באש ה׳**, הענין כי סוד ארבע חיות הם ארבע מוחין דאגוזא בבחינת ארבעה אותיות שבשם, י׳ מיכאל ה׳ גבריאל ו׳ אוריאל ה׳ רפאל, ולזה שלשה קליפות אלו הם שלשה קליפה על קליפה לבוש זו על זו, ולכן אמר שאין בשלשה קליפות ראשונות המות, אמנם פנימה לקליפה רביעית שם הוא מתלבש כאומרו **ונוגה לו סביב ומתוכה**

סימן י״ד

לעילא באילנא דחיי לית קליפין (אסתר ד) כי אין לבא בשער המלך בלבוש שק, לתתא אית קליפין במטטרון דאיהו בדיוקנא דעמודא דאמצעיתא, דבזמנא דקב״ה בר ממלכותיה אתכסי בגדפין ואנפין דעבד דיליה מטטרון הדא הוא דכתיב (שמואל ב, כב) וירכב על כרוף ויעף, ואינון קליפין דסחרין לארבע חיוון דמטטרון אינון תה״ו (מלכים א, יט) והנה רוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לא ברוח ה׳, בה״ו ואחר הרוח רעש לא ברעש ה׳ הא תרין קליפין ירוק וחוור, דקליפין דאגוזא ח״ד רוח תהו קו ירוק, תניינ״א בהו אבנין מפולמין, קליפא תקיפא כאבנא מפולמא, לקבל תרין קליפין אילין מוץ ותבן דחטה, קליפה תליתאה דקיקא לקבל סובין דחטה דהכי איהו מתדבק בחטה דלא יכיל לאתפרשא מתמן עד דטחנין בריחים, דאינון לקבל טחנות דפימא דברנש דצריך למטחן בהון מילין דאורייתא [עד דיהון כקמח סולת נקיה, ובנפה דאיהי שפה אתבריר פסולת דאיהי סובין דאורייתא] עד דישתכח הלכה סולת נקיה, בההוא זמנא נטיל לה לבא ומוחא וכל אברין דגופא דאתפשט בהון נשמתא ואתפרנס בה נשמתא כגוונא דגופא דאתפרנס במילין דעלמא, דזה לעומת זה עשה האלהים נהמא דגופא ונהמא דאורייתא, הדא הוא דכתיב (משלי ט) לכו לחמי בלחמי, והאי קליפה איהי כקליפה דמתדבקא במוחא דאגוזא, ובזמנא דאגוזא איהי רכיכא אתפרשת ההיא קליפא ממוחא דאגוזא בלא קושיא, ובזמנא דאיהי אגוז יבשה קשה לברנש לאעברא לה מתמן כי עדין הקושיא במקומה עומדת, ובגין דא מני קב״ה לברנש לאחזרא בתיובתא בבחרותיה קודם דיצר הרע יזקין ביה הדא הוא דכתיב (ויקרא יט) מפני שיבה תקום קודם שיבה דילך, והאי קליפא איהי אש ואתמר ביה ואחר הרעש אש לא באש ה׳

אוצר החכמה 18/07/2018

דמות ארבע חיות, ומה שאמר ירוק וחוור ענייננו שהקליפות הם ממש נגד בחינת ארבע חיות כדפירשנו לעיל והם כמשל קליפה דאגוז, ולזה נקרא סוד הקדושה גנת אגוז כדפירשו בזוהר פרשת וארא, ולכך פעולתם רמוזים בסוד האגוז שיש לה קליפה ירוקה וזהו תהו ופירשו שהוא קו ירוק, והוא כבחינת התפארת שמשם הירוק, ולזה נמשל ברוח כי כמו שיש רוח ה׳ מצד התפארת יש רוח רעה מצד הקליפות, ואחריה קליפה קשה כאבן והיא רעש והיינו בהו ופירשו דהיינו אבנים מפולמות שמהם יוצאות מים, ויש מימי החסד ויש מים המאררים ויש מי מרה וכיוצא, והיינו חוור כמו שמתייחס הלובן אל החסד, והיינו נמי בקדושה משל אל הרחמים כאומרו ועתיק יומין יתיב **לבושיה כתלג** חוור וכו׳, כן יש בקליפה זו לבן הארמי רמאי, וכמו שהוא משל אל האגוז כדפירשנו כן הוא משל אל החטה שהיא הקדושה פנימה סולת נקיה מוח מתלבש בקליפות, ושתים הנזכרות הם מו״ץ ותב״ן שעל ידי הדישה הם נבדלות, אמנם שתים אחרות קשות להבדל כדמסיק והם סובין ומורסן, וכן באגוז הם קליפה דקה דבקה עם האגוז כי בקושי אחר שהזקין האגוז יכולין להבדילה, וכן הוא חלק הקליפה הזאת שאם יזקין באדם בדוחק יבדל ממנה כדמסיק לקמיה, וכן קליפות ההלכה הדחוקות הרבה שאי אפשר

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 88

להבדילם אם לא בחזרה המרובה והיינו טחנות, וכמו שיש בחטה **נהמא דגופא** ארבעה קליפות וצריך טוחן בדישה בטחינה בהרקדה פעם אחר פעם להבדיל מהסולת שהיא הקדושה כאומרו ועשירית האיפה סולת, כן בהלכה **נהמא דנשמתא** היא מלובשת בקליפות דהיינו ארבעה קליפות, וצריך טחינה והרקדה כדי שיהנה הנשמה מאותו הלחם, ועתה אגב אורחין למדנו אומרם משנה מדה שמקבלים עליה שכר תלמוד מדה שאין למעלה הימנה והענין כי המשנה מאכל לנשמה כמי שאוכל סובין ומורסן עם קמח מעורב שאינו נהנה בו כראוי ולפעמים מזיק, כן המשנה בלי פירוק הקושיות, אמנם התלמוד הוא מאכל לחם סולת נקיה בלי קושיות כלל בהבדל מהסולת הסובין והמורסן, והיינו הנאת הנשמה כראוי, ולכך **צריך למטחן מילין דאורייתא** כדמפרש ואזיל, ורכות הקליפה הזאת לא לטובתה אלא אדרבה לקושיה ולדוחקה, וכן היא כנגד הגבורה שהיא אש והיינו שיש אש דקדש דהיינו וכליל לאשים, ויש אש זרה ודאי, והיינו קליפה זו שהיא אש ודוחקה וקושיה הוא היות קשה האדם לפרוש מהדברים שהם בהרגל אליו, ולכך היא מצות התשובה דהיינו הכנעת הקליפות בבחרות כדי שלא יגבר עליו הקליפה הזאת, והיינו נמי בהלכה הקושיא הישנה החזקה העומדת ומפרקין ואחר כך אומר **עדין הקושיא במקומה עומדת** דהיינו הקליפה הזאת הקשה לפרוש ועומדת, וכל עוד שאפשר לאכלה עם האגוז היא יותר קשה שאי אפשר להבדילה, ואין זה רכוכה אלא קשיותה שהיא מראה לאדם התר בכמה עניינים שהם עבירות חמורות, וכיון שגדל והזקין בהם נעשת לו כהתר כדפירשו רז"ל והיינו נגד הגבורה שדינה קשה ודאי.

רביעאה תהום ועם היות שבאגוז התהום שהוא חלל האגוז היא שלישית עם כל זה אינה אלא רביעית, אלא שהאש עולה למעלה מפני קושיה שהיא קשה לפרוש נדבקת במוח הרבה, ובענין החטה השלישית סובין והרביעית מורסן, והם נגד הגבורה העליונה וגבורה תתאה, והיינו ואש מתלקחת ונוגה לו סביב ונוגה הוא קול דממה דקה, וכדומה לי שהיא קליפה הגורמת לאדם עון עקבי שהחמירו בזוהר עליהם הרבה ואמרו שעליהם נאמר וכעבות העגלה חטאה, מעט מעט הם מתעבים ומתרבים ואין אדם נמנע מהם בכל רגע. **ואילין קליפין אינון רשימין**, כמו שיש לקדושה בחינות שהאברים מרכבה אליהם כן יש לקליפות, כי האדם או יהיה מרכבה ליצר הטוב או ליצר הרע. ולכך יש באדם מרכבה בכל בחינה ובחינה מהקליפות הנזכרות שבאבר ההוא שוכן הקליפה ההיא, ואגב אורחין אנו למדים עוד פרטי הקליפה, כי בכלל הם ארבעה ובפרט הם מתחלקות לכמה מינים ויודע לנו פרטיותם בשורש משכניהם ופעולת האבר ההוא. **בריאה** כלומר האבר הא' שבו משכן הקליפה הראשונה דהיינו רוח כדמסיק היא הריאה, ולא הריאה בעצמה כי אדרבה שם גם כן רוח הקדש הנעשה קול ודבור המקרר אש הלב כאשר יתבאר, אלא בבא בריאה ליחה רעה הנעשה סרכות וזהו שאמר **דמינה אשתכחו סרכות** וכו', וענין הסרכות הם העבירות הגורמות להאחז הנפש לרדת לגיהנם ואינה יכולה לעלות וזהו שאמר **רגליה יורדות מות** וכו', **רוח חזק מפרק** הריאה עד שסוף סרכה להיותה נקב וממהר המות, **ואפער גופיה דברנש** והכוונה שהנפש טמאה בעונותיה, ואחר כך עולה ומשטין על האדם ויורד ונוטל נשמה ומפרקה מן הגוף ומסער הגוף בהפרד ממנה הנפש, ואליהו לא טעם המיתה מפני שלא היו לנפשו סרכות ועלה בלי אחיזה כלל והכניע קליפה זו, והיינו **ויעל אליהו בסערה** במה שהגביר עצמו על הקליפה הנקראת סערה וכפף אותה כדמפרש ואזיל, וקשיא ליה כי סרכות היינו מליחה רעה דמים ויותר נאות היה לייחסם למים ממה שהוא מייחס לרוח, לזה אמר **והאי דפיק על ריאה דשותה כל מיני משקין** בענין שרוח זה נקשר גם כן עם המים ומשם יתייחסו הסרכות אליו, וכיוצא בו בקדושה **ורוח אלהים מרחפת על פני המים**, והנה נתבאר מתוך מה שפירשנו היות כחות הרוח הזה מסכים דהיינו סרכות הריאה, אמנם לדעת מספרם למשפחותם פירש עוד ואמר כי הרוח הזה החצון הוא לבוש ונגדיי לקדוש הפנימי, אם כן ילמד סתום מן המפורש זה מזה וזהו **שאמר האי איהו כליפה לרוחא דקודשא** וכו' בענין שהם רו"ח הקד"ש פנימה רו"ח סער"ה החוצה, זה ימין וזה שמאל, זה קדוש וזה טמא, והלב בו להכריע עצמו לזה ולזה וזהו **לב חכם לימינו** שהוא רוח הקדש **ולב כסיל לשמאלו** שהוא רוח סערה, ודוד הרגו וזהו שאמר **ולבי חלל בקרבי** ונעשה מרכבה לרוח הקדש דהיינו **רוח צפונית המנגן בכנור דוד** כי ל"ב היא מלכות כנור דוד, ולבו הוה לימין דהיינו אל הקדושה לכך היה רוח צפוני קדוש מנגן בכנור שהוא הל"ב. ונודע שהרוח הקדוש נאמר בו מארבע רוחות שהם סוד מזרח ו' מערב ה' דרום י' צפון ה', והיינו בהכרח ארבעה מיני ניגונים דהיינו **שיר פשוט** מאות אחת דהיינו י' קודם התפשטות שאר האותיות, **כפול** אחר שנתפשטה י' בה' ונעשה י"ה שאז קנה היו"ד עם הה"א מציאות אחר והיינו י"ה, וכן יה"ו **משולש** בהתפשט שתי אותיות אלו באות שלישית קנו מציאות אחר, וכן בהתפשט אל שם שלם **מרובע** בארבע אותיות הוא מציאות יותר נבחר, ובחינתם ארבע לבד דהיינו יהו"ה אלא שהחסד בפני עצמו בחינה אחת, ובהצטרף עם הדין בחינה שנית, ובהצטרף עם הרחמים בחינה שלישית, ובהצטרף עם שלשתם אל בחינה רביעית שהיא ההא מורכבת משלשה בחינות הנזכרות היא בחינה אחרת ומזה יעשה שלשה בחינות, האחת היותם ארבעה אותיות השנית שהם עשרה, השלישית שעולים ע"ב בענין שארבעה אותיות הם חסד דין ורחמים וערובם ארבעה, והם עשר ספירות כתר י', חכמה ובינה [י"ה], חסד וגבורה ותפארת יה"ו, נצח הוד יסוד מלכות יהו"ה, ומהם יצטרף סוד שם ע"ב שהארכנו בפירושו בספ"ר בשער פרטי השמות שהכוונה ע"ב בחינות בקדושה, וכן שלשה בחינות אלו החוצה שהם ראשונה ארבע **קליפות עון משחית אף חימה**, ויעלו עשר הם עשר קליפין עשרה חמורים, והם ע"ב אומות שבעים הם ואדום וישמעאל כלל כולם ע"ב, ואין שיר מתעורר בקדושה מפני קול ישורר בחלון חורב בסף דהיינו שיר טמא דרוח סערה, אמנם באבוד רשעים יתעורר שיר קדוש דהיינו רנה.

(רכז:) **רביעאה תהום חלל דאגוזא, ביה קול דממה דקה תמן קא אתא מלכא** (יחזקא' א) **ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. ואילין קליפין אינון רשימין בארבע אברין דגופא, בריאה דתמן ליחה דמנה אשתכחו סרכות בריאה רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו, ותמן רוח חזק מפרק הרים דדופק בכנפי ריאה, והאי איהו רוח דאסעיר גופיה דברנש מה דכפף ליה אליהו תחותיה וסליק ביה לעילא הדא הוא דכתיב** (מלכים ב, ב) **ויעל אליהו בסערה השמימה, והאי דפיק על ריאה דשותה כל מיני משקין, ובהון** (בראשית א) **ורוח אלהים מרחפת על פני המים האי איהו קליפה לרוחא דקודשא, לשמאלא רוח סערה עלייהו אתמר** (קהלת י) **לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו, דו"ד אעבר ליה מלבוי וקטיל ליה הדא הוא דכתיב** (תהלים קט) **ולבי חלל בקרבי ובגין דא זכה לנשבא רוח צפונית בכנור דוד, ואתמר ביה** (יחזקא' לז) **כה אמר ה' מארבע רוחות בואי הרוח, והוה מנגן בכנור בארבע מיני ניגוני בשיר פשוט דאיהו י' ובשיר כפול דאיהו י"ה ובשיר משולש דאיהו יה"ו ובשיר מרובע דאיהו יהו"ה הא אינון עשר אתוון דעבד דוד לקבלייהו עשרה מיני תילים, וסלקין לע"ב אנפין כחושבן עשר אתוון אילין, ומתי סליקו בע"ב מיני ניגונא כד אתעבר שולטנות דעון משחית אף וחימה, דבהון דפיק רוח סערה בארבע סטרין דסלקין לעשרה כתרין ולע"ב אומין, הדא הוא דכתיב** (משלי יא) **ובאבוד רשעים רנה.**

מיכאל

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 89

וכן עניינם בגוף האדם, כי ארבעה יסודות שהם מ״ם א״ש רו״ח עפ״ר מרכבה לארבעה מלאכים שהם ארבע חיות מיכאל גבריאל [אוריאל] [נוריאל] רפאל **וכל חד אית ליה ארבע אנפין** כנודע שהם אריה שור נשר אדם בכל אחד מארבעתם, וכן הם אלו ארבע הנזכרים שהם שולטים בגוף האדם באברים ידועים, והם ארבע מרות **לבנה אדומה ירוקה שחורה** ולהם ארבעה אברים ומשם מתפשטין בכל הגוף, **לבנה בריאה, אדומה בכבד דם, ירוקה במרה שחורה בטחול.** והם עון בלבנה מים, משחית באדומה רוח, אף במרה אש, חמה בשחורה עפר, והם ממש נגדיים למלאכים הנזכרים והענין כי האברים האלו או יפעלו להרע או להטיב, להרע כגון לקרר עצמו בעצלות במעשה המצות, ולחמם עצמו ולשמוח בעבירה ולכעוס נגד אוהבי ה׳, להראות עצבות בדברי הקדושה, הרי שולטים בו עון משחית אף וחימה, אמנם אם יקרר עצמו מעבירות, ויראה רחמים ורכות לבב לעניים לגמול חסד, ויחמם עצמו לדברי הקדושה בזריזות במצוות לשמוח בהם, ויתקוטט באויבי ה׳ ויכעוס עליהם, או יזרוק מרה בתלמידים ללמדם ספר, ויראה עצבות ודאגה בעונו, ויבכה לקשה יום, הרי ביער מעליו עון משחית אף וחימה, ומיד **דמתעברין אילין קליפין שלטא עליה אילנא דחיי** דהיינו מיכאל גבריאל אוריאל רפאל ומשם ולמעלה עד האצילות, וזהו **שאמר שלטא עליה אילנא דחיי** דהיינו תפארת שאליו יתייחסו סוד ע״ב בסוד י״ב גבולי אלכסון כדפירשנו בספ״ר בשער הנזכר, **ואילנא דחיי** הוא התפארת דהיינו רו״ח דאמרן, ונודע היות בו ארבעה אותיות אם כן ארבעה רוחות וע״ב אנפין הם ממש בו, ושלטין בברנש בסוד ארבע מרות כדפירשנו, והם סוד לבנה י׳, אדומה י״ה, ירוקה יה״ו, שחורה יהו״ה, כי הכוונה י׳ בחסד ה׳ בגבורה ו׳ בתפארת ה׳ מלכות, דהיינו חוור סומק ירוק אוכם, **ושלטא עליה אילנא דחיי בע״ב ענפין** המסתעפין מהשם דאינון י׳ י״ה יה״ו יהו״ה דהכי סליק ע״ב, ונודע כי כל אות לפי גימטריא שלו כן ענפיו ורמזיו, אמנם היותם עשרה אינם בו ממש אמנם הם בתליה ממנו וזהו שאמר **דאשתכחו עשרה תליין מארבע רוחות דאינון יהו״ה**, ונודע ששם יהו״ה בתפארת וארבע אותיות ארבע רוחות, ובדרך הנזכר עולה עשר אותיות הם עשר ספירות על הדרך שפירשנו לעיל, **רוחו דמשיח** תפארת המשפיע במלכות, **כד מנשב** כלומר קרא קאמר **ונחה עליו רוח ה׳ רוח חכמה וביגה**, וירצה להכריח היותו כולל עשר ספירות כדפירשנו לעיל ואמר **כד מנשב באוזן ימינא דליבא** כלומר בצד החכמה והחסד שבמלכות, שבחסד היא החכמה כדמסיק **הרוצה להחכים ידרים** אז נשיב גם כן בבינה על הגבורה וזהו שאמר **נשיב בביגה** והיינו דקאמר קרא **ונחה עליו** על המלכות **רוח יהו״ה** דהיינו מתפארת, ויהיה כלול מעשר ספירות שבהיותו רוח חכמה יהיה גם כן מהבינה, ושם כלולות החסד והגבורה כדפירשנו, והיינו שנתן טעם הכתוב לזה ואמר תדע למה מפני שיהיה עליו רוח יהו״ה דהיינו י׳ חכמה וחסד, ה׳ בינה וגבורה, רוח דעת ו׳, ויראת ה׳ ה׳, וזהו **שאמר דבחכמתא י׳ בבינה ה׳ בתפארת ו׳ במלכות ה׳** ואם כן יהו״ה **דפיק בכולהו ארבע דסליקין** בדרך זה **לעשר** כי הימין כולו י׳ והשמאל ה׳ והאמצע ו׳ זולתי הכתר שמפני דקותו ורוב חסדיו י׳, והמלכות ה׳ שכן היא מדתה ולזה כתר י׳, חכמה ובינה י״ה, חסד וגבורה תפארת יה״ו, נצח הוד יסוד מלכות יהו״ה, וכללם ארבעה אותיות והיינו ארבע דסלקין לעשר ולע״ב שכן עולות האותיות כדפירשנו, וכלל כל זה הוא מצד הבינה שכן עולה מהבינה הוא שם יהו״ה כדפירשו בתיקונים, ואפשר דהיינו דקאמר לעיל **כד מנשב באוזן ימינא דליבא** אינו מצד החכמה בעצמה אלא בחכמה אל הבינה וזהו שאמר **בביגה נשיב** וכו׳ כי כלל ארבעה אותיות הם מהבינה, אמנם מצד החכמה בעצמה היינו **מחשבה בלבא דא יו״ד ה״א ואו״ ה״א** בענין שלפי זה יתמלאו מצדה כל עשרה אותיות כזה יו״ד יו״ד ה״א יו״ד ה״א ואו״ יו״ד ה״א ואו״ ה״א שהם כ״ו אותיות כמספר השם, בענין שבלי הסתעפותם אלא פשוטים הם יהו״ה יוד הא ואו הא ארבע עשר אותיות, וענין זה מימין ומשמאל ומאמצע דהיינו יד הגדולה יד החזקה יד רמה, ועם היות שיד הגדולה מים בחסד ויד החזקה אש בגבורה עם כל זה רוח שהוא תפארת יד רמה דפיק בשלשתם, והטעם **וכולא בן** י״ה דהיינו התפארת מבינה בסוד הדעת כולל עמו החסד והגבורה והיינו ו׳ בן כולל י״ה, והיינו בסוד תרין עטרין דירית כדפירשנו בספ״ר בשער השמות בשם בן ארבע, והיותם כולם כלולים בסוד האמצעי דהיינו רוח אמר הכתוב **כי רוח החיה באופנים** וכדמפרש ואזיל כי **גלגלי ימא דאורייתא** שהוא תפארת תורה בים מים שבחסד, **וגלגלי רקיעא** שהוא רקיע תפארת **דאשא** גבורה, דהיינו מים במוח אש בלב רוח אמצעי מנהיג שניהם כדפירשנו, והיינו רוח אמצעי בין אש ומים, וזהו שאמר **ואיהו אתריה בין רקיעא וימא** כנודע שרוח אמצעי בין שתי יסודות חם מצד האש ולח מצד המים, והרוח הזה שהם שלשה ידות כדפירשנו מנשב במלכות וזהו שאמר **מאנא דיליה ארעא** דהיינו יסוד העפר מלכות כנודע דהיינו משיח כדפירשנו.

מיכאל גבריאל נוריאל רפאל שלטין על ארבע סטרין טבין דברנש דאינון מיא ואשא ורוחא ועפרא, וכל חד אית ליה ארבע אנפין, עון משחית אף וחימה תליין על מרה לבנה דריאה דעביד סירכא, ומרה סומקא דכבד דאתאדם במאדים, ובמרה ירוקא דאחידת בכבדא דאיהי חרבא דמלאך המות דאתמר בה (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, מרה שחורה לילית שבת״י שולטנותא בטחול דאיהי עציבו שאול תחתית עניותא וחשוכא ובכיה והספדא ורעבון, מיד דמתעברין איליין קליפין מברנש שלטא עליה אילנא דחיי בע״ב ענפין דאינון י׳ י״ה יה״ו יהו״ה דאשתכחו עשרה תליין מארבע רוחות דאינון יהו״ה דאתמר בהון (ישעי׳ יא) כה אמר מארבע רוחות בואי הרוח, והאי איהו רוחו דמשיח דאתמר ביה ונחה עליו רוח ה׳ כד מנשב באוזן (שמאלא) [ימינא] דלבא דתמן חכמה מסטרא דחסד דביה הרוצה להחכים ידרים בחכמה, וחסד נשיב בבינה דבחכמה י׳ בבינה ה׳ בתפארת ו׳ במלכות ה׳, יהו״ה דפיק בכולהו ארבע דסלקין לעשר ולע״ב, מחשבה בלבא דא יו״ד ה״א ואו״ ה״א דמימינא איהו מים ואיהו יד הגדולה, משמאלא אש ואיהו יד החזקה, בעמודא דאמצעיתא יד רמה, ואיהו רוחא דקודשא וכולא בן י״ה (יחזקא׳ א) כי רוח החיה באופנים אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, ביה (מתמן) מתנהגין מיא ואשא דאחיד בתרווייהו ודפיק בערקין דמוחא דאיהו מים ובערקין דלבא דאיהו אש, ורוחא בכנפי ריאה, בכל אבר ואבר דגופא אשתכח גלגלי ימא דאורייתא וגלגלי רקיעא דאינון אשא, ביה סלקין ונחתין, ואיהו אתריה בין רקיעא וימא, מנא דיליה ארעא דאיהי שכינתא.

וכגוונא

וכגוונא דעופין וכו׳, לכלול בסוד הרוח הבא מתפארת למלכות כלל כל צבא מרום דהיינו מלכות ליבא שאר אברין כולן אברין דשכינתא שהם כלל העולמות כולם, ועל ידי רוח ושפע הבא מתפארת שהוא בעל הרחמים מקרר (ה)דין המלכות שהיא מדת הדין, ומאותם הרחמים שואבים כל המחנות שאם לא כן היתה המלכות משפעת

וכגוונא דעופין פתחין גדפייהו לקבלא רוחא לפרחא ביה, הכי כל אברין דגופא פתיחן בכמה מקורין, פתיחן בכמה ערקין בכמה אדרין דליבא אדרין דמוחא לקבלא ליה, דאם לא נשיב בבתי לבא הוה נורא דלבא אוקיד כל גופא, וכמה סולמין ואדרין דערקין דקנה דלבא וקנה דריאה כולהו מתתקנן לגביה, כד סליק בצואר על כנפי ריאה אתעביד קול, בההוא זמנא (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול, (תהלים

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 90

לחייליה הדין והוה **אוקיד כל גופא** ומלהיבם בדין, לכן כולם שואפים רחמי התפארת כדפירשנו וזהו שאמר **דאם לא דנשיב** וכו', ויש לו צנורות ידועים יתפשט השפע הנזכר דרך בם, וזהו שאמר **וכמה פולמין** וכו', יש מהם מבחינת התפארת דהיינו קנה **דריאה** ויש מהם מבחינת המלכות והיינו קנה **דליבא**, וכדרכו ממעלה למטה כדפירשנו כן דרכו ממטה למעלה והיינו היות כנפי ריאה מעלים הרוח דהיינו סוד ההתעוררות העולה ממטה למעלה, ולכן **כד סליק מכנפי ריאה** שהם בחינות התפארת כאשר נבאר **בצואר** שהיא בינה **אתעביד קול** והיינו סוד קול תפלתן של תחתונים העולה על ידי מטטרון למעלה, והיינו **עוף השמים יוליך את הקול** אמנם ימצא בו שתי בחינות, בעלותו עד החכמה אז אינו דבור העולה מן הלב שהיא מלכות אלא קול כאדם הפותח פיו ואינו מנענע בשפתיו, שאז עולה מהקנה אל המוח ששם הראות הקול, והיינו התפארת העולה ממטה למעלה אל החכמה והיינו **קול ה' על המים**, וכאשר ינענע שפתיו ויהיה דבור והקול חוצב למלכות אז הוא בסוד המלכות מן הלב **קול ה' חוצב להבות אש** והיינו שעולה בפימא, והנה השפתים שהם נצח והוד הם **כנפיהם פרודות** להוציא מבטא חמשה מוצאות כדמסיק והיינו היות המלכות עולה עם ההתעוררות, שיש התעוררות עולה מבחינת התפארת ויש עולה מבחינת המלכות, וכמו שיש חמש כנפי ריאה שהם חמשה ספירות דהיינו חסד גבורה תפארת נצח הוד, ועם היות שחיך חכמה וגרון בינה, דהיינו חכמה בחסד, ובינה בגבורה, ולשון תפארת, ושיניים ושפתון נצח והוד בחינת שניהם בשינים ובחינת שניהם בשפתון, ובתיקונים פירשו בפירוש חמשה מוצאות בחמשה ספירות שפירשנו, [וצריכה להיות בלא סירכא שלא יהיה שם עוון פוגם שלא יעכב הקול דהיינו הת"ת העולה כן המלכות שהוא הדבור צריך שלא יהיה פגום בסירכא המעכבת בה' ספירותיה שהם ה' מוצאות לדבור דהיינו חסד גבורה תפארת נצח הוד] וצריכה שלא תהיה המלכות סרוכא אחוזה בקליפות שיעכבוה לעלות

כט) קול ה' על המים מסטרא דמיא דאיהו מוחא דתמן סליק בכנפי ריאה, קול ה' חוצב להבות אש מסטרא דלבא, כד סליק בפימא אתקרי דבור, לקבל תרין כנפי ריאה פתחין גדפייהו לקבלא ליה הדא הוא דכתיב (יחזקא' א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה, הכי שפוון נטלי ליה לדבור פרחין ביה לעילא, וכגוונא דאינון חמש כנפי ריאה כולהו פתיחן בלא סרכא לקבלא האי קול, הכי צריכי למהוי חמש תיקונין דפימא כולהו פתיחין בלא סירכא בחמש תיקונין דאינון אחה"ע בגרון, בום"פ בשפוון, גיכ"ק בחי"ך, דתלנ"ט בלישנא, זשסר"ץ בשינים, ודבור דיהא בהון בלא סירכא ובלא עיכובא כלל הדא הוא דכתיב (בראשית כד) **ויהי** הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת, ודא צלותא דאיהי דבור, ובגינה אתמר אם שגורה תפלתי בפי יודע אני שהוא מקובל, ואם אית סירכא ונפקא בעיכובא יודע אני שמטורף כגון סירכא דריאה דאיהו טריפה, וקול דא שמע ישראל דביה (יחזקא' א') ואשמע את קול כנפיהם, ודא יהו"ה דאיהו קול כד נחית לקבלא לשכינתא בצלותא בחשאי דאיהי דבור דבה אדנ"י שפתי תפתח.

כל

חס ושלום שאו התפלה פגומה, אלא **ויהי הוא טרם כלה לדבר** סוד דבור מיד היא נאחזת למעלה והנה **רבקה יוצאת** והבר"ק יוצא לקראתה והיינו **יודע אני שהוא מקובל**, יודע אני ודאי בסוד הדעת, **אנ"י** מלכות שהוא מקובל למעלה כדפירשנו, ואם לאו שאינה שגורה שיש בה סירכא ועיכובא בסבת עון **יודע אני שמטורף** ודאי סירכא טריפה אחזה ואינה מקובלת דלא שריא באתר פגים, והנה פירשנו לעיל שתי בחינות האחת קול והשנית דבור ושתיהם בתפלה, קול הוא התפארת והיינו סוד קרית שמע שעולה להוריד התפארת למטה במלכות **שמע ישרא'** כדי לקשר עם כלתו וקול בזכר כדמפרש ואזיל, ולכן **עוף השמים** דהיינו תפארת **יוליך את הקול** להוריד התפארת למטה אל המלכות, ואחר כך **ובעל כנפים יגיד דבר** דהיינו דבור דצלותא בחשאי שהיא נקבה, ובקרית שמע זכר יורד אל הנקבה ולכך עם היותו בזכר הוא מיושב ובקול רם, ובתפלה הנקבה עולה אל הזכר ולכך עם היותו בנקבה הוא מעומד ובחשאי דתמן ייחודא כדפירש', וע"י קול ודבור דהיינו קר"ש ותפלה הוא ייחוד יהו"ה אדנ"י.

כל אברים וכו' הענין כי האצילות כולו בכלל בכל בחינותיו הם אברי הזכר, ויש לנקבה בחינות רבות כולם בסוד האדרא כולל עד למטה עד סוף היכל לבנת הספיר, בסוד הרוחניות המתלבש בעולמות כולם, ונודע כי כל מלאך ומלאך מאלו אבר במרכבה העליונה עד שאחדותם בסוד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא עד היכל לבנת הספיר אברין דנוקבא, וכל אבר ואבר מאלו יש בו בחינת הנקבה בסוד עשר ספירות, והיינו והאיש גבריאל שהוא צורה שלימה אמנם לענין הייחוד העליון אינו אפילו אבר שלם אלא חלק אבר, עד שכל הרוחניים כולם יתאחדו ויקרבו עצם אל עצמו ויעשו רמ"ח שייפין, והם אברין דגופא שהם גוף אל השכינה והשכינה ל"ב [עליהם] [אליהם] נקודת המרכז ובכלל [זה] גם כן יהיה סוד הנשמות שכל נשמה ונשמה צורה שלימה וכולם יתקשרו יחד אל הייחוד ויעשו בסוד רמ"ח אברים, בענין שכל הנמצא ממנה ולמטה יהיו אברים אליה יוקשרו בסוד הייחוד להאחז ולהתאחד, והם הצפורים המצפצפין בסוד זמירות יזמרו כל הנמצאים לקונם לעורר הייחוד, יחנו ויבואו רמ"ח אברים זכרים ברמ"ח אברים נקבות, ועם כל זה כל אבר לעצמו הנקבות צורת אדנ"י דהיינו שהוא צורה לעצמה, וכל חלק וחלק מרמ"ח היורד למטה סוד שם יהו"ה בענין שהכל בחלק והחלק בכל, בענין שרוחניות השכינה בכלל נמצא בכל פרט ופרט, וזהו שאמר **ובכל אברין דגופא דאינון ענפי אילנא**. והיינו שהאילן צורתו בכל ענף וענף **ובכל גדפין** דהיינו שם אדנ"י **דכל אבר ואבר דמתמן דיורא דציפרא דאיהי אדנ"י**, שכל השכינה נמצאת בכל חלק וחלק מהאברים

כל אברין פתיחן כולהו גדפייהו ברמ"ח תיבין דאינון בארבע פרשיין דקרית שמע די בהון נחית כולא, וכד נחית (ב)כמה צפרין מצפצפאן לגביה בכמה מיני נגון כולהו על אברין דגופא דאינון ענפי אילנא, ובכל גדפין דכל אבר ואבר דתמן דיורא דציפרא דאיהי אדנ"י בכל ענפא וענפא אשתכחת פתיחא לגבי בעלה, אדנ"י שפתי תפתח איהי פתיחא לגביה, (בכל עמידה איהי לגביה) בצלותא דעמידה, לית אבר מרמ"ח אברין דשכינתא דלאו איהי פתיחא לקבלא ליה, ובגין דא אתקריאת שיחת מלאכי השרת, איהי צפצוף עופות דאינון נשמתין דשריין באברים, איהי שיחת דקלים דאינון ענפין דאילנא, ובההוא זמנא דנחית יהו"ה לגבי אדנ"י בכל אבר אתמר בהון (שם) בעמדם תרפינה כנפיהם, והאי רזא דחשמ"ל חיות אש עתים חשות עתים ממללות, ואמרו מארי מתניתין במתניתא תאנא כשהדבור יוצא מפי הקב"ה חשות וכשאין הדבור יוצא מפי הקב"ה ממללות.

בההוא

הנזכרים. וכמו שכל מציאות השכינה מוכנת כאומרו אדני שפתי תפתח לקבל בעצמה סוד שם יהו"ה היורד למטה, כן כל אבר ואבר יעשה ממש הכנה בעצמו כדי שיבא בו החלק היורד המתייחס אליו דהיינו יהו"ה, וזהו שאמר **בכל ענפא וענפא אשתכחת פתיחא לגבי בעלה**, כדפיר'. והיינו שהיא נקראת **שיחת** שנודע שהדבור שהיא שכינה והיא דיבור **מלאכי השרת** שעל ידיה הם ממש אברים ומכינים עצמם בתיקוניה להקביל עליהם סוד יהו"ה שהוא קול המדבר ודאי, ובלי קול היא נאלמת חס ושלום, ולהיות שגם הנשמות בכלל והם משולות לצפורים והם מכינות גם כן ונכללות במציאות אברים, אמר איהי **צפצוף העופות דאינון נשמתין דשריין באברין** מפני שהם למעלה בסוד היכל קדש הקדשים שאין

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 91

שם עליה אל הנפרדים חס ושלום, דשריין **באברים** כאומרו תחותיהי תטלל חיות ברא דהיינו חיות הקדש שהם חוץ מהפרגוד, אמנם בענפוהי שהוא ממש באברים ידורן צפרי שמיא דהיינו למעלה בכסא הכבוד, וזהו שאמר **באברים** וסוד האברים הם פרקים במרכבה העליונה הנקשרת בסוד צדיק וצדקת תמר זכר ונקבה והיינו דקל"ם, וצפצופם ושיחתם היא המלכות שכל עניינם להתייחד בייחודה, וזהו שאמר **דאינון ענפין דאילנא** שבאלו הענפים דירת הנשמות כדפירשנו, והיינו הנשמה החקוקה בכסא הכבוד והיינו גן עדן של מעלה, ואמנם יעוררו השיר עד זמן הזווג,

אמנם בבא אור יהו"ה דהיינו הזכר המתאחד בנקבה צריך שיהיה בחשאי ולכך **בעמדם** דהיינו בעמידה דנחית יהו"ה לגבי אדנ"י בכל חלקיו כדפירשנו **תרפינה כנפיהם** דהיינו סוד ארבעה כנפים לאחד דהיינו שם אדני, ובעת ייחודם הוא סוד חשמ"ל, והיינו כשהדבור שהיא שכינה יוצא מפי הקב"ה דהיינו סוד נקשר בתפארת דהיינו יהו"ה **חשות** שהייחוד בחשאי ואין צריך לעורר שיר בפי שום אחד מהנבראים, וכשאין הדבור יוצא מפי הקב"ה שאין הייחוד **ממ"ל** ומעוררות הזווג להתייחד והיינו דמסיק **בההוא זמנא דמתייחדין** וכו'.

פניהם יהו"ה י' **פני** אריה ה' **פני** שור ו"ה **נשר אדם, וכנפיהם** אדנ"י ממש כנף בפן אחד נגדיי זה לזה, **ממ"ל למשאל מזונא** המיוחד לכל אחד מצבא המרום לפי בחינת העבודה אשר הוא פקיד עליהם, והם בחינת פנים מרכבה ליהו"ה כנפים מרכבה לאדנ"י, וזהו שאמר **איהו אשתכח בארבע אנפי חיוון** וכו', **אדנ"י איהו אשתכח** וכו', והחיות הם מעוררות קול וזהו שאמר **שאגין בקול דאיהו** יהו"ה מפני שהחיות מצד המלאך מטטרון דהיינו מצד התפארת, והאופנים מעוררים דבור וזהו שאמר **אופנים מצפצפים בדבור דאיהו אדנ"י** מפני שהם מצד המלאך סנדלפו"ן שהם שני כרובים מטטרון ימיני וסנדלפון שמאלי, זה שר החיות וזה שר האופנים כדפירשו בתיקונים, אמנם השרפים הם למעלה משניהם בסוד כסא הכבוד והוא המייחד קול ודבור יהו"ה אדנ"י דהיינו **יאהדונה"י**, **בהון ועוף יעופף** עיקר הכוונה להוכיח קול ודבור בשרפים, ועיקר הראיה מאומרו כי עוף השמים וגומ' לזה הכריח קודם היות עוף ובעל כנפים בשרפים ולא בחיות ולא באופנים, והעד כי מעשה בראשית מפרשינן תוציא הארץ נפ"ש אופנים חי"ה חיות וגומ', **ועוף יעופף** השרפים כדכתיב **ויעף אלי אחד מן השרפים**, והענין כי התעופפות לא יתייחס בחיות אלא הליכה כאומרו ובלכת החיות אמנם בשרפים יש התעופפות, אם כן נמצא כי בהכרח גמור מה שאמר **כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר** נאמר על השרפים שהם עוף בעל כנפים ובהם קו"ל ודבו"ר, **ושרפים** וכו' לפרש אומרו **ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם** וכבר פירשנו דמות כסא במטטרון, ולזה לא אמר ועל הכסא דלאו בכסא ממש קאמר אלא דמות הכסא דהיינו מטטרון, ועל מטטרון הם **דמות כמראה אדם** דהיינו שרפים שהם **שם כנפים לאחד** מסטרא דאת וא"ו דהיינו תפארת, וממה שאמר הכתוב שש כנפים לאחד יורה שהוא אחד קו האמצעי ובו שש כנפים דהיינו **ימינא ושמאלא** דהיינו תלת ימיניות חכמ"ה חס"ד נצ"ח תלת שמאליות בינ"ה גבור"ה הו"ד, והם בסוד קו האמצעי האוחז מהכתר עד למטה וזהו שאמר **מסטרא דאת** ו' **דאיהו עמודא דאמצעיתא כלי ימינא ושמאלא** והיינו **שית תיבין**, כשתדקדק בהם תמצא שנים מהם חכמה ובינה יהו"ה אלהינו, דהיינו בשתים יכסה פניו והם חכמה ובינה, **ובשתים יכסה רגליו** נצח והוד **ובשתים יעופף** חסד גבורה וענין זה נרמז באומרו ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם, ועם היות שאין ראיה גמורה לדבר יש בזה סימן לדבר **ועל דמות הכסא** דהיינו מטטרון **דמות כמראה אדם** כדפירשנו, ואומרו **דמות כמראה אדם** ולא אמר דמות אדם היינו מפני שאין בהם ממש דמות התפארת אלא כמראה התפארת שבמלכות, וזהו שאמר **רשימו דספר תורה** לא ספר תורה ממש אלא רשימו דספר תורה שהוא גנוז בהיכל וזהו שאמר **כתפארת אדם לשבת בית**, כלומר כתפארת ולא תפארת ממש דהיינו אדם תפארת היושב במלכות שהיא הבית כדפירשנו, והיינו דלאו היינו תורה ממש אלא **שית תיבין** דקריית **שמע** המשלים במקום תורה, וזהו שאמר **ואוקמוה מארי מתניתין כל הקורא קריית שמע** וכו' **כאלו** מקיים וכו', וכבר פירשנו לעיל היות

רכח **בההוא זמנא דמתייחדין קול ודבור כחדא דאינון יאהדונה"י חשות, אבל בזמנא דפניהם וכנפיהם פרודות יהו"ה מאדנ"י בפרודא איהו אשתכח בארבע אנפי חיוון, כולהו פתחין לקבליה ממללות למשאל מזונא בגין דמזון לכולא ביה, אדנ"י אשתכח בכנפי החיות, כולהו פתיחן לגביה** [בנדפס: חיוון] **שאגין בקול דאיהו יהו"ה כולהו בימינא, אופנים מצפצפים בדבור דאיהו אדנ"י בשמאלא, בשרפים מתחברין קול ודבור באמצעיתא יאהדונה"י בהון ועוף יעופף, הדא הוא דכתיב** (ישעי' ו) **ויעף אלי אחד מן השרפים, ואתמר בהון** (קהלת י) **כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ושרפים שש כנפים לאחד מסטרא דאת ו' דאיהו עמודא דאמצעיתא כליל ימינא ושמאלא, ואיהו כליל שית תיבין בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף, סימן (תקונא תניינא)** (יחזקא' א) **ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה רשימו דספר תורה, ואיהו כתפארת אדם לשבת בית ואוקמוה מארי מתניתין כל הקורא קריית שמע ערבית ושחרית כאלו מקיים** (יהושע א) **והגית בו יומם ולילה, דטלית לבנה איהו לימינא מסטרא דחסד ואתמר אל מלך יושב על כסא רחמים מתנהג בחסידות** (ישעי' טז) **והוכן בחסד כסא, חסד סליק ע"ב חוליין וקשרין דטלית, ואית טלית מסטרא דמטטרו"ן דאיהו ט"ט כליל ח"י בין קשרין וחוליין לכל סטרא, חמש קשרים לקבל חמשה חומשי תורה ותלת עשר חוליין לקבל תלת עשר מכילן דרחמי דאורייתא דאתמר בהון בשלש עשרה מדות התורה נדרשת, ובגינה אתמר כמראה אדם עליו מלמעלה, בדיוקנא דתפארת דאיהו תפארת אדם עליו מלמעלה ואתקרי בשמיה יוד הא ואו הא** (שם מג) **כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו.** ולעילא

18/07/2018

כל המראות במטטרון, אם כן המטטרון מה הוא ענין זה, ופירש כי במטטרון ירמוז גם כן אלו דהיינו סוד תורה, וזהו שאמר **דטלית לבנה** היינו מה שפירשנו לעיל דמות הכסא הוא תכלת, אמנם הטלית בעצמו שהוא **טלית לבנה** היינו **לימינא מסטרא דחסד** וענין הכסא היינו התכלת כדפירשנו ונקשר עם התכלת לבן דהיינו **והוכן בחסד** שהוא סוד הלובן **כסא** שהוא סוד התכלת, דהיינו חס"ד בכסא אומרו **אל מלך יושב על כסא רחמים** דהיינו כסא מתנהג הכסא בחסידות כאומרו **והוכן בחסד כסא** והרמז בטלית עצמו **חסד סליק ע"ב** וכו', וזהו בכסא עצמו אמנם בדמות הכסא שהוא במטטרון אמר **ואית טלית מסטרא דמטטרון דאיהו ט"ט** דהיינו היות ע"ב שהם בכסא מיוחדים מסתלקין לארבע סטרין ח"י ח"י ח"י ח"י ארבע זמנין דהיינו ח"י **בין קשרין וחוליין לכל סטרא** הרי חסד שהוא התורה ותורת חסד על לשונה, ורמז מפני שח"י הם חמשה ושלשה עשר דהיינו **חמשה חומשי תורה ותלת עשר חוליין לקבל תלת עשר מכילן דרחמי דאורייתא** שהוא ארך אפים ורב חסד מטה כלפי חסד, ודקדק היותו בסוד מטטרון דאמר **דמות כמראה אדם עליו מלמעלה** אומרו **עליו** משמע שבמציאותו הוא וזהו שאמר **בדיוקנא דתפארת** ולא תפארת ממש אלא **תפארת אדם** דהיינו מציאותו במלכות כדפירשנו **עליו מלמעלה** עליו מורה עמו בעילוי על עצמותו, ואומרו **מלמעלה** ירמוז **אתקרי בשמיה** ששם בן ארבע במילוי רמוז בו ועליו נאמר **הנקרא בשמי** דהיינו שם בן ארבע **בראתיו** בסוד והוכן בחסד כסא יצרתיו כאומרו ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו והיינו בסוד היצירה, **אף עשיתיו** רמז בעשיה בסוד הטלית כדפירשנו.

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 92

סימן ט״ו

אחר שפירשנו לעיל אומרו דמות כמראה אדם חזר לפרש אומרו כמראה אדם ולא אמר דמות אדם, ובהכרח הכוונה אדם תפארת ומראה אדם בשכינה ולזה הוא במטטרון דמות כמראה אדם, וזהו שאמר **ולעילא** כלומר למעלה מדמות כמראה אדם הוא **מראה אדם** והיינו **שכינתא** דהיינו מלכות דאיהי **כחיזו דעמודא**, ולזה אמר **כמראה אדם** ובחינתה כמראה אדם הוא היות בתפארת עשר ספירות [אחרא 18/07/2018] י׳ ה׳ ו׳ ה׳, והם ארבעה פנים דהיינו י׳ פני אריה ה׳ פני שור ו״ה נשר אדם, ובפרט יו״ד **ה״א ואו״ ה״א** דהיינו עשר ספירות בפרט והיינו אדם כי שתי בחינות אלו נכללות באדם, בחינה אחת נקרא אדם דהיינו חיה ששמה אדם בארבעה פנים, ובחינה שנית דעשר אותיות עולות מ״ה דהיינו אדם וזהו שאמר **ארבע אנפין ועשר ספירן דאינון אדם** וכו׳, וכלל הכל י״ד ולהיות סוד הנבואה מייחוד אספקלרייא המאירה ושאינה מאירה אמר **ובי״ד הנביאים אדמה** שהתפארת מתדמה שם כדפירשנו, אלא למרע״ה היה עיקר אספקלריא המאירה ולשאר נביאים היה עיקר שאינה מאירה כנודע, **ועוד אתקרי ח״י** היינו מטטרון כדפירשנו לעיל ט״ט היינו ח״י ושם זה לו מצד היסוד וכיון שכן יהיה בו בחינת הייחוד כי הוא פועל ייחוד כפעולת היסוד, והיינו כי זכר ונקבה בראם ויחד אתקריאו אדם וזהו שאמר **וביה קב״ה ושכינתיה אתקריאו אד״ם** במילוי דהיינו **עמודא דאמצעיתא ט״ל** דהיינו שלשה אותיות יה״ו במילואם, והכוונה שהתפארת אוחז החכמה והבינה בענין שעולה ט״ל והמלכות ה״א דהיינו השם, והיסוד מוריד הט״ל דהיינו הייחוד מהזכר אל הנקבה, והרמז הזה במטטרון בסוד הטלית וזהו שאמר **קשר דטלית** כלומר סתם קשר ירמוז אל קשר ט״ל עם ה״א דהיינו יסוד קשר חי עלמין **דקשיר קב״ה ושכינתיה בכל סטרא** בין בבחינת הדרום חסד בין בבחינת הצפון [אוצר החכמה] גבורה בין בבחינת התפארת מזרח בין בבחינת המערב דהיינו המלכות, והיינו ארבע כנפות הטלית וקשר לכל צד מורה ייחוד ט״ל עם ה״א בארבע בחינות כדפירשנו, ועל סוד הייחוד הזה שבמטטרון אמר דמות כמראה אדם, ומראה אדם ביסוד ודמות במטטרון כדפירשנו, **תפילין משמאלא** מכלל דטלית לימינא דהיינו חסד והיינו תורה דאיהו כמראה אדם כדפירשנו, וכמו שיש קשר בטלית כן יש קשר בתפילין דהיינו **יהו״ה ארבע פרשיין ואדנ״י ארבע בתי** היכל ודאי, **קשר של תפילין** דיד בית מלכות **לארבע פרשיין** יהו״ה תפארת **דא צדיק חי עלמין** דאיהו נטיל לשמאלא יצחק ק״ץ ח״י, וזהו שאמר **דאיהו קישורא דתרווייהו בדרועא שמאלא** שמצד הגבורה התעוררות היסוד אל הזווג דהיינו ואת בריתי יסוד אקים אל הייחוד את יצחק גבורה, והיינו אלהים תמן מיל״ה כדפירשו בזוהר שיר השירים, **קשר דרישא**, כי ארבע פרשיין יהו״ה בחכמה, ארבעה בתים שם אהי״ה בינה, וייחוד חכמה ובינה על ידי הדעת כדפירשנו בספ״ר בשער מהות והנהגה וזהו שאמר **עמודא דאמצעיתא דאחיד בין יהו״ה אהי״ה** ונקשרים בסוד הדעת מהכתר וזהו שאמר **דאינון** כללם שלש ראשונות, נמצאו שתי מצות ציצית מימין ותפילין משמאל תפארת מצות קרית שמע הקושר שתי מצות, וזהו שאמר **קרית שמע דאיהו** וכו׳, והכרח היות שתי מצות אלו נכללות במצות קרית שמע וזהו שאמר **דכולהו פרשיין** וכו׳ **ומסטרא דעמודא** וכו׳, כלומר שיש בתפארת שלשה ייחודים ייחוד מן הימין בסוד הטלית כדפירשנו לעיל, וייחוד מן השמאל כפול בראש וביד, וכן ייחוד אמצעי בקרית שמע עצמה כדפירשנו, לכן ש׳ של תפילין הלכה שהיא מלכות, למשה דהיינו תפארת, וייחודה משולש בסוד השי״ן כדפירשנו, והיינו ראשי תיבות שם ה׳ נקרא ש׳ י׳ ן׳, וכמו שיש בסוד הטלית תרי״ג כדפירשנו לעיל כן בסוד התפילין כי שני שינין ש׳ ש׳ היינו ת״ר והמלה בעצמה **שש שית דרגין** היינו תר״ו **ושבע ענפים** היינו תרי״ג כענין הציצית שפירשנו, והנה מצד אחד הם ששה ומצד אחד הם ש״ם דהיינו [ש׳ שלושה] מ״ם ארבעה [במספר קטן] דהיינו שש ושבע הם שלשה עשר, דהיינו זכר ונקבה ששה זכר שבע נקבה הם י״ג, ששה ממטה למעלה וששה ממעלה למטה זכר ונקבה הם שלשה עשר, והם תרי״ג דהיינו שס״ה ורמ״ח שמור וזכור, והיינו **כי שם יהו״ה נקרא עליך** שאתה כולל כל התורה ולכך תפילין שקולין ככל התורה כולה.

ולאו דווקא ציצית ותפילין שתרי״ג מצות רמוזות בהם על הדרך הנזכר אלא אפילו שאר כל המצוות שבתורה ראוי שיוכללו בהם כל תרי״ג, מפני שכך דרך המאורות העליונים בכל בחינתם שכל אחד ואחד מהם כלול מכולם מפני הייחוד, ולזה כל מצוה ומצוה שבתורה אחר שהיא מאור מן המאורות העליונים ראוי שיהיה כל אחת ואחת כלולה מכולם ואלו בנו אב לכולם, עוד נאמר שאלו מאירים יותר אמנם סתם כל המצוות כלולות כל אחת ואחת מתרי״ג, והרמז הוא כי מצו״ה פירושו מ״ץ דהיינו י״ה בחילוף

סימן ט״ו

ולעילא כמראה אדם דא שכינתא דאיהי כחיזו דעמודא [דאמצעיתא] בארבע אנפין ובעשר ספירן דאינון אדם, [בנדפס: וארבע אנפין דאדם] ארבע אתוון ואינון י״ד ארבע סרי אתוון ובהון (הושע יב) וביד הנביאים אדמה, ועוד אתקרי ח״י מסטרא דצדיק וביה קב״ה ושכינתיה אתקריאו אדם דאיהו עמודא דאמצעיתא ט״ל ושכינתא ה״א, וביה איהו אדם בגין דט״ל הכי סליק כחושבן יו״ד ה״א וא״ו, והאי איהו מוריד הטל לגבי ה״א, קשר דטלית ח״י עלמין דקשיר קב״ה ושכינתיה בכל סטרא לארבע כנפות הטלית, תפילין משמאלא הדא הוא דכתיב (ישעי׳ סב) נשבע יהו״ה בימינו זו תורה ובזרוע עוזו אלו תפילין, יהו״ה בארבע פרשיין אדנ״י היכלא לארבע אתוון בארבע בתי דתפילי, קשר של תפילין דיד דא צדיק חי עלמין דאיהו קשורא דתרווייהו בדרועא שמאלא, קשר דרישא עמודא דאמצעיתא דאחיד בין יהו״ה אהי״ה לעילא דאינון כתר חכמה בינה, קרית שמע דאיהו ייחודא באמצעיתא [איהו] אחיד בין ציצית ותפילין דכולהו פרשיין דציצית ותפילין כלילן בייחודא דקרית שמע, ומסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו טלית ותפילין דאתמר בהו (שמות יג) והיו לאות על ידכה ולטוטפות בין עיניך (במדבר טז) ועשו להם ציצית, ש׳ של תפילין הלכה למשה מסיני (דברים כה) וראו כל עמי [הארץ] כי ש׳ם י׳הו״ה נ׳קרא עליך וייראו ממך ואוקמוה מאי שם יהו״ה אלו תפילין שבראש ש׳ של תפילין, תרין שינין שית מאה ש׳ שש, שית דרגין ושבע ענפין דתרין שינין הא י״ג וכולא תרי״ג, ולית פקודא דלא איהי שקולה לכל אורייתא.

כגוונא

כגוונא דא כל מצוה איהו י״ה עם שמי שס״ה ו״ה עם זכרי רמ״ח והא אוקמוה, ובגין דא כל מצוה איהי שקולה לתרי״ג, שמע ישראל כליל תרי״ג מסטרא דציצית ותרי״ג מסטרא דתפילין איהו בכל אתר, והיו לטוטפות ט״ט פ״ת, ט״ט ח״י צדיק לקבליה מטטרון, פ״ת תפארת, מטטרון סוס דתפארת דביה כל ספירן מתלבשין והכי איהו כגופא לנשמתא, וכד קב״ה אסתלק מיניה איהו אל״ם לית ליה קול ולא דבור, אשתכח דקב״ה ושכינתיה איהו קול ודבור דכל מלאך ומלאך, ובכל קלא ודבור דאורייתא ובכל קלא דצלותא ובכל פקודא ופקודא בכל אתר שולטנותיה בעילאין ותתאין, איהו חיים לכולא איהו סביל

אותיות א״ת ב״ש [ו]ו״ה. ובאו בחילוף להיותם בסוד שמ״י שהיא מתחלפת למטה במקום החילוף והתמורה, ואותיות ו״ה בסוד זכרי מקום שאין בו תמורה, אם כן יורה על סוד **שמי עם י״ה שפ״ה** שהם לא תעשה מקום שהרע פורץ פרצה מקום התמורה **וזכרי עם ו״ה רמ״ח**, **ובגין דא כל מצוה** כאשר היא נעשת כתיקונה מאירה כל המאורות תרי״ג יחד כענין הספירות שכולם מאירות בהארת אחת מהם מצד הכללות והאחדות שבהם, ולזה כל מצוה שקולה לתרי״ג, אמנם תפילין וציצית הורו בעצמם על מציאותם כדפירשנו. **שמע ישראל כלל תרי״ג** וכו׳ ירצה מצות שמע יש בה כמה סגולות נוסף על הנזכר, והטעם שמצותה כתקנה הוא לקרותה בציצית ותפילין ושתי מצוות אלו כוללות תרי״ג, נוסף על מציאות תרי״ג הרמוזות בכל מצוה תתעלה קרית שמע על כל המצוות כמה עליונים, דהיינו שהיא כלולה מצד כל המצוות בעצמותה, ועוד כלולה תרי״ג נגלות מאירות יותר מענין כללות שאר המצוות מצד התפילין ותרי״ג מצד הציצית, **איהו בכל אתר** אהדר למה שפירש לעיל שהתפילין הם קב״ה, ואמר שעליו נאמר **והיו לטטפת** מפרש עתה וקאמר איהו תפארת עמודא דאמצעיתא דהיינו תפילין כדפירשנו **בכל אתר, והיו לטוטפות** פירוש הענין **ט״ט פ״ת** דהיינו **ט״ט ח״י** יסוד שהם תשע ממטה למעלה ותשע ממעלה למטה כדפירשו בתיקונים ובכמה דוכתי, ולכך סוד התפילין היינו התלבשו בכתנות עור דהיינו בבחינת מטטרון, ואלו הם ט״ט של מטטרון להראות שהוא כולל ח״י מהיסוד על דרך הבחינה הזאת וזהו שאמר **לקבל״ה מטטרון, פ״ת תפארת** נראה שמלת תפארת יצטרף תא״ר פ״ת, אמנם יורה על שינוי השם דהיינו שהספירות כולם מתלבשות במטטרון והוא אל הספירות כסוס לרוכב שמשתנה כפי ההנהגה העליונה, ולזה סתם מציאותו אל היסוד לבד ודרך כלל גם **פום** אל התפארת, ולזה יקדם ט״ט שהוא סתם הנהגתו ואחר כך פ״ת שגם הוא הנהגת סוס לרוכב עליו שהוא התפארת כדפירשנו,

כולא, ולית אדנ״י בלא יהו״ה כגוונא דלית דבור בלא קול, ולית קול בלא דבור והאי איהו קשוט בעלמא דאצילות, אבל בעלמא דפרודא אית קול בלא דבור.

קשר

והכי איהו כגופא לנשמתא כמשל שפירשתי בספ״ר שער עצמות וכלים שמצד אחד הנשמה משתנת מצד הגוף ומצד שני אין פעולה לגוף אלא מצד הנשמה, והגוף סוס טפל לרוכב ולזה [ישתנה] [ישתוה] אל התפארת ומטטרון טפל לו כדפירשנו, ולזה אמר **וכד קב״ה אסתלק מיניה** וכו׳ שאינו משמש בעולם מטטרון כגון בשבת או בהסתר פנים **ליה קול״** מצד התפארת **ודבור** מצד המלכות, ונודע שמטטרון ראש למלאכים ושר על כולם, ובהיות קב״ה ושכינתיה שורה עליו ממנו שואבים החיות ומחנותיהם הקול והדבור וזהו שאמר **אשתכח דקב״ה ושכינתיה** וכו׳, **ובכל קלא ודבור דאורייתא** שעוסקים מלמטה הוא ייחודו מלמעלה מפני היות קול תפארת ודבור מלכות ומתייחדים בקול ודבור, וזה בשתי דרכים או בתורה תפארת או בצלותא מלכות וקול ודבור בכל אחד ואחד, **וכן בכל פקודא ופקודא** שהיא רומזת בכל המצוות כדפירשנו והיינו דמסיק **בכל אתר** ירצה בכל איזו בחינה יש בה ייחוד ומורה **שולטנותיה בעילאין ותתאין** להנהיג המציאות ומשם הוא מתלבש בכולם כחיים המתפשטין בכל אברי הגוף, ואינו כחיים שהאברים (שהחיים) נותנים מזון להעמיד החיים **אלא איהו סביל כולא** מחיה אותם וסובלם והם אינם סובלים אותו, ובערך הוא ושכינתו הוא סוד (התפשטותו?) הספירות זעיר אנפין ונוקביה הכל אחד מיוחד שני שמות באחדות, **ליה אדנ״י** מפני שהם ענין אחד מחובר האחד מן השני כחיוב הקול מן (השני?) הדבור והדבור מן הקול, ולא יפרדו שתי ההנהגות דווקא בספירות הנאצלות אמנם למטה בעולם הפירוד תתעלם המלכות ויתגלה התפארת לסבת החצונים שלא יקטרגו עליה **אית קול בלא דבור** כאומרו ויהי קול מעל לרקיע ואשמע את קול כנפיהם.

קשר של תפילין הורה על מציאות הייחוד אל היסוד בין שתי ההנהגות שתי הספירות הנזכרות, **ובמצות תפילין הוא קשר** ובמזוזה **שדי** שיש בה שתי פרשיות שמע תפארת והיה אם שמוע מלכות ושדי יסוד בין שתיהן, ובאדם אות ברית **צדיק חי עלמין** והוא מסתתר בין קול ודבור לקושרם וזהו שאמר **ודא צדיק חי עלמין** שהוא ברית המעור, והוא ברית הלשון **אחיד בין קול** ודבור לייחדם, ולזה אזדמן רעיא מהימנא אל הסבא הדורש שהיה ראוי שידרוש במצות אלו כולם בארוכה מפני שהם מתייחסות, האחד תפילין השני ציצית שהרי אלו נקשרות ברמז מציאותם מפני שתפלה וקרית שמע על ידי תפילין וציצית הרי שיש איזה יחס ביניהם, ומזוזה ודאי שהם עם התפילין אחת במצות כתיבתה ופרשיותיה, והיינו היות האדם תפילין בראשו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו הם שלשה עניינים כאחד החוט המשולש, וקרית שמע כלי האוחז שלשתם שהרי כולם בפרשיות קרית שמע שמע והיה ויאמר, מזוזה בשתים ראשונות ציצית באחרונה תפילין נזכרים בה בפירוש וכן מזוזה, **וציצית אדכיר תלת** זמנין שהם שלשה פעמים תרי״ג אם אינו ענין לעצמו תנהו לתפילין ומזוזה שיש בכולם תרי״ג כדפירשנו, **ותפילין אדכיר אות תרין זמנין** להראות על היסוד המייחד הרמוז בדבריו לעיל שהוא המייחד והקושר, ותרין זמנין מורה על בחינותיו כעין אחד דקרית שמע וכעין קשר התפילין, **וז׳ של תזכרו** מורה שבעה ראשים דשני שינין כדפירשנו לעיל שהם תרי״ג דכתיב למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי **ולהתיז בה** כענין **ש׳ של** תפילין הבולטת הנראית **ותפילין יהו״ה מלגאו** ארבעה **פרשיות שדי מלבר** בבתים ורצועות כעין המזוזה שהיא שדי מלבר ויהו״ה מלגאו, **ופרשיין פתיחן** כעין

קשר של תפילין שד״י אחיד ביה עילא ותתא, ודא צדיק חי עלמין אחיד בין קול ודבור, אדהכי הא רעיא מהימנא אזדמן לגבי סבא ואמר סבא סבא תפילין וציצית ופרשת מזוזה אינון תלת פקודין כלילן בקרית שמע, וקרית שמע פקודא רביעאה, וציצית אדכיר תלת זמנין, ותפיליז אדכיר [בהו] אות תרין זמנין, וציצית ז׳ של תזכרו דצריך להתיז בה, ובמזוזה ותפילין שד״י מלבר יהו״ה מלגאו, ופרשיין פתיחאן וסתימן אמאי, שיעור אורכא דציצית ורוחב דתקינו אורך כל הציצית תרין עשר אצבען בגודל, ומצות תכלת בשליש גדיל ושני שלישי ענף, ובין קשר לקשר כמלא גודל וכל חוליא דתהא משולשת, והכי תפילין אמאי במוחא ולקבל לבא, ושיעור רצועתהון אמאי אינון עד לבא [לשמאלא] ועד טבורא לימינא, ורצועה דיד עד דיכרוך וישלש תלת זמנין באצבע צרדא, אלא (לאו) [ודאי] בגד [חשוב] לאו איהו אלא שלש על שלש, לכל סטרא אינון שנים עשר לקבל ארבע בגדי לבן וארבע בגדי זהב וארבע בגדי דכהן הדיוט, ומסטרא דכהן הדיוט קא רמז ברכת הדיוט אל תהי קלה בעיניך, שליש גדיל ושני שלישי ענף דאיהו תכלת, וכל חוליא משולשת כל משולש מסטרא דקדושה הדא הוא דכתיב קדושה לך ישלשו, וישראל שלישיה בגין דושלשים על כולו, דציצית מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו תליתאה לאבהן כל דבר משולש וה״ו יל״י וכו׳ כל תיבה משולשת מסטרוי, חוליא כלילא מתלת כריכות, משולשין דא שכינתא קדושה לך ישלשו ואיהי משולשת בעמודא דאמצעיתא כליל תלת ענפי אבהן דאינון ש׳ מן שב״ת, ושכינה בת יחידה [מליא] (חליא) תכלת שבציצית זכאה גופא דהכי איהו רשים בשכינתא דקב״ה על כנפי דמצוה רשים ברצועה דאיהי תפלה דיד בתלת כריכות באצבע צרדא דאיהי כגוונא דחוליא כריכא בתלת כריכות באצבע, רשים בקשר דתפילין כליל בתרין קשרים סלקין חמש סרי משולשין תרין בקשר אחד, תלת עשר חוליין אית בהון תלתין ותשע כריכות כחושבן ט״ל וי״ג חוליין כחושבן אחד סלקין ב״ן והאי איהו ב״ן י״ה.

כל

18/07/2018 הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 94

מלבר **ופתימאן** כעין מלגאו סתים ונגלה יהו"ה אדנ"י, ועוד צריך לפרש סודות במצוות אלו **אמאי שעור** וכו' כדמפרש ואזיל, **לכל סטרא** מדת (דמיו?) [אורכו] הם שלשה לכל צד י"ב, **ארבע בגדי לבן** דכהן גדול היינו יסוד שושבינא דמלכא מצד החכמה והחסד, ויש לו שמונה בגדים שהם יהו"ה **ארבע בגדי לבן** אדנ"י **ארבע בגדי זהב**, כהן הדיוט מטטרון ארבע בגדיו הם לבן כי ארבע בגדי זהב שלו בסנדלפון דשם אדנ"י מקננא באופן כדפירשנו לעיל בחינת קול ובאופנים דבור, וסנדלפון אינו כהן שושבין לכך כהן הדיוט אין לו בגדי זהב, ועם היות שהזווג בימי החול על ידי כהן הדיוט במטטרון עם כל זה **אל תהי ברכת הדיוט** וכו' משום דתמן יהו"ה, **שליש גדיל** הוא על ידי תכלת דהיינו מטטרון כדפירשנו והיינו מצד קו האמצעי, **ושני שלישי ענף** היינו אל הימין והשמאל ענפין מתפרדין לימינא ולשמאלא יהו"ה לבן אדנ"י תכלת, באמצע תרווייהו חד יאהדונה"י והיינו **גדיל** וכדמסיק הטעם כי כל משולש משלשה אבות ואפילו הגדיל בעצמו משולש בשלשה אבות **קדוש"ה** מלכות **לך ישלשו** על ידי מציאות שלשה אבות שבה כענין **שב"ת** כדמסיק, והם שני בחינות שני שלישי ענף אברהם ויצחק ושליש גדיל יעקב, ובגדיל עצמו **חוליא** שהיא מלכות בתפארת משולשת בענין שישראל זכר משולש, וקדושה מלכות משולשת עמו וכדמפרש ואזיל, **דציצית מסטרא דעמודא דאמצעיתא** דהיינו שני שלישי ענף וכו' **חוליא כלילא** דהיינו מלכות וכו' והשילוש באבות בתפארת, וזהו שאמר **כל תיבה משולשת מסטרוי**, והמלכות גם כן איהי משולשת **איהי משולשת בעמודא** וכו', **ושכינתא בת יחידה** כיון שהיא בת יחידה, ואם תאמר אדרבה שבת מורה שהם שלשה אבות והיא רביעית להם, לזה אמר **ושכינתא בת יחידא** וכיון שהיא בת יחידא אין לפרש שהשין שלשה אבות לעצמן ובאה לשלשתם אות אחת ולמלכות יחידא מלת בת, אלא בלי ספק ש' היינו מילוי ב"ת שהבת מדה כאומרו זרע בת אחת וכיוצא, ורוצה לומר בת מדה אחת מליאה משין דהיינו תכלת שבציצית שכל עצמו במלכות, **בשכינתא דקב"ה** במלכות שבתפארת כדפירשנו לעיל, ומציאות השכינה שבתפארת גם כן **רשים ברצועה** דאיהי תפלה דיד שבלי ספק ירמוז במלכות כתכלת עצמו ושלשה כריכות ירמוז אל שלשה חוליות דהיינו שלשה אבות, **ואצבע צרדא** דהיינו האמה הוא התפארת הנקרא אמה הספירה האמצעית שבחמש ספירות, ושם היא חוליא שלש שלש כריכות.

בכאן הניח הרב חלק מעט

כל קשר בדיוקנא דכף הטעם כי הקשר י' בכל מקום, והקשר כפול שני קשרים הם שני יודין דהיינו כ"ף, וענין הקשר בספירות הוא סוד נערן סופן בתחילתן ותחילתן בסופן דהיינו עשר ממעלה למטה ועשר ממטה למעלה, והיינו עשרה עשרה הכף כדפירשנו בספ"ר בשער ממטה למעלה, **אצבע** ו' **דאית ביה תלת פרקין** שלשה אבות שבתפארת, **ודרועא** ו' **שלשה פרקים** חסד גבורה תפארת בגודל שני פרקים לבד דהיינו בסוד וא"ו שבין שני יודין, כי **בין קשר לקשר** היינו בין יו"ד ליו"ד כענין וייצר דהיינו סוד יו"י, והיינו **חומטא בין תרי עיינין** שהם בסוד יאהדונה"י, כל יו"ד עין, ששה אותיות וא"ו בין שתי עינים הנותן מדה לעינים, והיינו שהגודל הוא סוד קו המדה לכל אלו המדות שהם עשר ספירות נעלמות דהיינו חותם בסוד הדעת מהכתר, שני עינים חכמה ובינה, שני אזנים חסד וגבורה, בין עין לעין תפארת בסוד הדעת, ושפתים נצח והוד ולשון יסוד, והיינו המלכות שהיא מדה אחת גודל ה"א שני פרקים, כי הם יוד ואו דלת אלף הא חמשה אצבעות, ובכל אצבע שלשה אותיות חרץ מגודל שהוא ה"א, וכן ואו אלף ואו הא אלף וכדפירשנו בספ"ר בשער פרטי השמות, הרי פירש בסוד ה"א שהיא גודל מדת האברים הרמוזים בקשרים שהם יודין, אמנם מדת הגוף שהוא הקומה על ידי וא"ו דהיינו **אמה**, ונודע שקומת הגוף שש קצוות דהיינו סוד **אמה** התפארת וא"ו בחסד דהיינו דרום, בגבורה דהיינו צפון, ומזרח תפארת, ומערב יסוד או מלכות, ומעלה ומטה נצח הוד, והיינו ששה אמות ששה ווין, והוא"ו כלולה שלשה אותיות דהיינו סוד יה"ו י' חסד ה' דין ו' רחמים, ונודע שאין חסד שבחסד כחסד שבגבורה וכן לכל האותיות נמצאו ח"י **פרקין** בשית אמין דהיינו שלש בחינות שונות בשש קצוות והיינו ח"י **נענועין** שהם סוד יה"ו לכל צד, ולהיות תנועות הולבב ביסוד ובה כנגדן ח"י חוליות בשדרה דידה אמר **זאת** שהיא המלכות **קומתך** דהיינו ח"י חוליות **דמתה לתמר** שהוא צדיק כתמר. **מקוה ישראל**, הענין כי שיעור מקוה ארבעים סאה וסודם מים כזה ⊡ מם סתומה ובתוכה י' נקודה באמצע, דהיינו סוד תשע לכל סטרא כדפירשו בתיקונים כזה ⊡ והיינו תשע ממעלה למטה, ואחר כך מצד הנקודה שהיא השכינה המשלמת

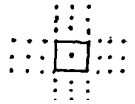

כל קשר בדיוקנא דכף ימינא, כל חולייא בדיוקנא דאצבע דאית ביה תלת פרקין לקבל תלת כריכות, והכי בכל דרועא תלת פרקין לבר מגודל דאיהו שיעור בין קשר לקשר דציצית כמלא גודל איהו מדה דחוטמא ומדה דעין ימינא ושמאלא, ואיהו מדה בין עין לעין, ומדה דאזן ימינא ושמאלא, ומדה דכל שפה ושפה, ומדה דלישנא, מדה אחת לכל היריעות, אמה שיעור דגופא לארבע סטרין ועילא ותתא דאינון שית אמות, ובכל אמה ואמה תלת פרקין ח"י פרקין בשית אמין, ואינון ברזא דח"י נענועין [דלולב לשית סטרין תלת נענועין] בכל סטרא ועלייהו אתמר (שיר ז) זאת קומתך דמתה לתמר, ודא שיעור קומה מקו"ד ישראל בשכינתא דאיהו ח"י ארבע זמנין סלקין ע"ב, ורזא דחיוון קומה דילהון (יחזקא' א) (רכט.) וגביהון וגובה להם ויראה להם, וגביהן ארבע חיוון דמרכבתא תתאה, וגובה להם ארבע חיוון דמרכבתא דאמצעיתא, וגבותם ארבע חיוון דמרכבתא תליתאה וכולהו י"ב, ואינון מליאות עינים סביב לארבעתן כגוונא דא,

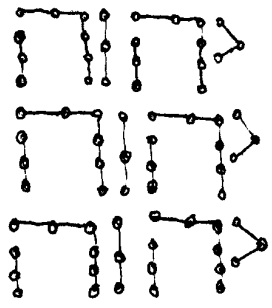

ומארי דקומה רשימין בהון בצלותא באן אתר אלא כל הכורע כורע בברוך וכל הזוקף זוקף בשם, זקיפות ארבע וכריעות ארבע, הא הכא קא רמיז באילין כריעות וזקיפות מוליך ומביא למי שארבע רוחות שלו מעלה ומוריד למי שהשמים והארץ שלו, ואינון שית סטרין שמים וארץ וארבע רוחות לקבל תלת ברכאן קדמאין ותלת בתראין, בעושה שלום במרומיו ארבעה כריעה וזקיפה לשמאלא וכריעה וזקיפה לימינא, והאי איהו נותן שלום לשמאלו וימינו, לשמאל רבו ולימין רבו, הא אינון י"ב בין כריעות וזקיפות ובהון ע"ב עיינין שית כריעות בהון ח"י נענועין תלת בכל פעם ראש וגוף וזנב דצריך למכרע בח"י חוליין סלקין ע"ב.

באילין

לכל צד תשע ממטה למעלה הם ח"י לכל צד וזהו שאמר **מקוה ישראל בשכינתא דאיהו** ח"י **ארבע זמנין**, והטעם היותם **ארבע זמנין** דאיהי ד' דהיינו אח"ד, ארבעה פעמים א"ח והם ח"י [ח"י] על ידי עוקץ הד' העולה ממטה למעלה הם ע"ב.

וכל זה בסוד האצילות אמנם בחינת סוד קומה דילהון בע"ב בדרך אחרת והיינו שהם שלשה מרכבות דהיינו י' פני אריה ה' פני שור ו"ה נשר אדם, והם שלשה מרכבות זו על גב זו שהם שלשה שמות יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלוך, ואפשר דהיינו חכמה ובינה אריה שור כתר ומלכות נשר אדם, חסד גבורה אריה שור תפארת ומלכות

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 95

ארבע שבמלכות והם מתהפכות לדין ולרחמים לפי בחינת הרקיע, מפני שהרקיע מטטרון על גביהן למעלה והוא בסוד ו' דהיינו לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל דהיינו יסוד, והם בסוד התפארת ואין למלכות שהיא ד' הנהגה אלא כפי בחינת התפארת שהיא ו', דהיינו סוד ו"ד תפארת ומלכות עשר ספירות, עשר אלו שבו ממש עשר ספירות כנודע, מפני שהספירות אצילות והוא יצירה ואין האצילות מתלבש ביצירה אלא יתלבשו הספירות בבריאה שהיא הכסא ומהכסא יתגלו ביצירה, וזהו שאמר דאינון ד' ואיהו כלי"ל שש מעלות לכסא דאינון ו' וכללם עשר כדפירשנו, וזהו שאמר ואיהו כלי"ל שש מעלות לכסא ועל ידי הכסא מתלבשין ביה עשר ספירן בענין שהם ד"ו תפארת ומלכות והם עשר דהיינו עשר ספירן, וזהו שאמר וביה הוה אתחזי קב"ה בשכינתיה דאיהי כלי"לא מעשר ספירן כדפירשנו, ואם כן נמצא גם כן ששה של תפארת במלכות, ועתה התכלת יתייחס במלכות עם היותו דומה לרקיע דהיינו ו', כי עיקר הכוונה ו' הנוהגת עם ד' כדפירשו בנער קטן נוהג בם, וזהו שאמר ומסטרא דשכינתא דאיהי עשיראה לא בבחינת ד' שיש בה ארבעה ספירות אלא בבחינה אחרונה שבהם תכלת שבציצית איהו תכלי"ת דכל גווני הכוונה בגוונין הפעולות העליונות המתנהגות למטה, וגוון אחרון שבהם הוא גוון תכלת פעולה אחרונה דאיהי תכלי"ת עשר ספירן והרי עתה תכלת לשון תכלית וסוף שהיא סוף לכל. עוד פירוש שני לשון כליה וגמור והיינו מלשון ותכל כל עבודת אהל מועד, והכוונה שעל ידה נגמרים הפעולות העליונות וההנהגה נגמרת על ידה וקרוב פירוש זה לקודם מאד אלא שהפירוש הקודם בבחינת היותה גמר וסוף הספירות, ופירוש זה בבחינת ההנהגות והפעולות הנפעלות למטה. עוד פירוש שלישי מלשון כלה שהיא מלכות המקושטת ככלה לעלות להתייחד למעלה, וזהו שאמר ואיהי לשון כלה, והכריח הענין ממה שגזרו מענין כלת כלה גם כן תכלת מלשון כלה וירצה מקושטת ככלה, עוד פירוש רביעי מלשון כליון ושריפה ואש וזהו שאמר ואיהי תכלת דשרגא וכו', ואפשר ארבעה פירושים אלו בבחינת הנהגת התפארת שהוא ו' עם המלכות שהיא ד' באחד מארבעה בחינות, בסוד בחינתה ממש למטה הוא לשון תכלית וסוף, ומיכאל המשתתף עמו הוא גמר הפעולות שרובם מן החסד שעיקר הנהגת התחתונים בחסד ולכך יסוד המים קרוב ליסוד העפר, ובסוד אוריאל מדת התפארת היא כלה מיוחדת עמו, ובסוד גבריאל הוא יסוד האש הוא תכלת דשרגא, ועליה אמר יחזקאל רוצה לומר ועל בחינת המלכות שהיא אחרונה, והיא תכלת והיא דמות כסא ודאי שהיא כסא לתפארת, אמר דמות כמראה אבן ספיר דהיינו גוון תכלת דמות כסא, דעל ידי היותה כסא היא אבן ספיר גוון תכלת כדפירשנו.

סגולה דהאי אבן דקאמר קרא כמראה אבן ספיר דהיינו מלכות, מאן דירית לה נקט לון ירושה משום דמדות בירושה אינון שהרי הקב"ה מוריש מדותיו לצדיקים מפני טוב מעשיהם וירושת צדקת אבותיהם שצריך זכות אבות, לא שלטא נורא דגיהנם עליה, והעד כיון שהכתוב המשילו לאבן ספיר ראוי שיהיה בה סגולת הספיר, וכיון שהספיר לית נורא אם כן בהכרח מאן דירית לה למדה זו שהיא נמשלת לספיר ראוי שיתקיים בו פסוק כי תעבור במים אתך אני, וכל עילאין ותתאין דסטרא אחרא, עילאין דקים כגון אש גיהנם לילית וסמאל, תתאין אש ומים וחרב ההורגין בגשמיים, והטעם כי תכלת דומה לים דהיינו מצד מיכאל, ודומה לרקיע דהיינו לאוריאל, ודומה לאש תכלת דהיינו גבריאל, ודומה למתכות דהיינו רפאל מהעפר שהם ארבעה בחינות שפירשנו למעלה, וכיון שהם גם כן תכלת כולם תחת ממשלת תכלת בקדושה, ודחלין מיניה ומתבטל כחם ואינם פועלים וזהו שאמר תכלת דימא וכו', ואין לו כח לפעול אלא ברצון תכלת עליון או לבטל כחו כגון כי תעבור במים או להגבירו כגון סוס ורוכבו רמה וכו' דברורייה שרו של מצרים, מגוון דא דחלין עילאין ותתאין היינו ימא ורקיעא כדמסיק, ונתן טעם למשיריין דרקיעא דגם כן הוא תכלת כאומרו דומה לרקיע וזהו שאמר משריין דרקיעא דאיהו תכלת משריין דתכלת דנורא דגיהנם שגם כן הוא תכלת ולכך כי תלך במו אש כדפירשנו. והאי תכלת איהו דין במלכות כדמסיק והכוונה לפרש האיך אבן זה בה פעולת הדין לדון כאומרו לעיל סוס ורוכבו, והאיך בו הרחמים דהיינו כי תעבור, ואגב אורחיה יתבאר תכלת ולבן כאומרו ותרין גוונין רשימין בתלית והיינו לבנת הספיר הכוונה שהספי"ר בעצמו יש בו לובן ויש בו תכלת הכל מעורב דהיינו המלכות שעם היות שהיא דינא דמלכותא היינו בחינת אדנ"י שבה שהוא תכלת אמנם בחינת יהו"ה שבה הוא לבן, והכרח שיש בה יהו"ה אדנ"י ממה שאמרו משיכיר בין תכלת ללבן דהיינו שהמלכו' ברתא דמלכא ומצד אביה דהיינו חכמה יש בה רחמים ועוד שהיא ייחודא דקב"ה ואיך יתייחדו אם זו דין בלא רחמים וזו רחמים בלא דין אלא בלי ספק כלי"לא מתרין גוונין וכו', כגוונא דקב"ה דהיינו תפארת יש בו רחמים מן הימין ודין מן השמאל כן המלכות יש בה הדין והרחמים ובזה היא נעשת כסא אליו אל הדין ואל הרחמים, וזהו שאמר למהוי רחמי ודינא כסא וכו', אלא שיש לנו לומר שהתפארת רחמים גוברים על הדין והמלכות דין גובר על הרחמים, ומטטרון כמראה כלומר ממה שאמר

סגולה דהאי אבן מאן דירית לה לא שלטא נורא דגיהנם עליה, לית נור בעלמא מקלקלא לה ולא כל מיני מתכות, כל שכן מייא דלא מזיק לה, מאן דירית לה אתקיים ביה (ישעי' מג) כי תעבור במים אתך אני ובנהרות לא ישטפוך כי תלך במו אש לא תכוה ולהבה לא תבער בך, וכל עילאין ותתאין דסטרא אחרא דחלין מיניה, תכלת דימא בגיניה אתמר כי תעבור במים אתך אני, דבסגולה דא סוס ורוכבו רמה בים דא ממנא דמצרים, מגוון דא דחלין עילאין ותתאין, משריין דימא דחלין מיניה, ומשריין דרקיעא דאיהו תכלת דחלין מיניה (דחלין) משריין דתכלת דנורא דגיהנם דסליק [בנדפס: דחלין] מיניה והאי תכלת איהו דין דינא אדנ"י דינא דמלכותא דינא, ותרין גוונין רשימין בטלית חד חוור וחד תכלת, ועל תרין גוונין איליו אתמר (שמות כד) ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, לבנת לובן דספיר דאיהו כליל בין תרין גוונין רחמי ודינא חוור ואוכם אוכמו דתכלת, ועל תרין גוונין רמיזין מארי מתניתין מאימתי קורין את שמע בשחרין משכיר בין תכלת ללבן, למהוי ברתא דמלכא קרית שמע ייחודא דקב"ה כלילא מתרין גוונין איליו דאינון יהו"ה אדנ"י, חד רחמי וחד דינא, כגוונא דקב"ה כליל [ב'] גווני יהו"ה אדנ"י למהוי רחמי ודינא כסא דין וכסא רחמים ומטטרון כמראה אבן ספיר דמות כסא, מאי דמות כסא אלא לקבל כורסייא איתליה י"ב גשרים [בנדפס: ע"ב גשרים] דהא ברנש רשים בע"ב קשרים, וחוליין דציצית לקבל ע"ב גשרים דכורסייא דאינון ח"י קשרים וחוליין לכל סטרא (ו)[ד]כורסייא דאיהי ה' לכל סטרא בארבע חיוון דכורסייא דאינון ד', ושית דרגין דכורסייא דאינון ו', ודא מטטרון איהו כליל ארבע חיוון הדא הוא דכתיב ונער קטן נוהג בם, ואינון מיכאל גבריאל אוריאל רפאל מטטרו"ן, שש מעלות לכסא דסלקין שית מאה ציצית בתרין יודין, ואם חסר יו"ד חירק באתריה, הכי סליק לכל סטרא בארבע כנפי הציצית ותלת עשר חוליין דציצית אינון תרי"ג, ועוד שש מעלות לכסא ברזא דא ו' וסליק לי"ג בחושבן וא"ו דאתרמיז בתלת תיבין ו'יסע ו'יבא ו'יט אינון וה"ו אנ"י וה"ו, חמש קשרין ה' לכל סטר, אלף טלית אחד לכולהו, ובאת ה' אשתלים חי דאיהי ט' ט' ואיהי חי"ה לכל סטרא כליל ארבע חיות.

אוצר החכמה

הנהר לצדיק יסוד לזה אמר מפני שהכוונה לסוף התפשטות הנהר, וזהו שאמר **דאיהי אתפשט עד צדיק**, וגם אל היסוד יצדק עשר ספירות על הדרך הנרמז וזהו שאמר **דאיהי כל כלי כולא** ובו יצדק כב״ר ושית ספירן וכל מה שפירשנו, **ובגיניה אוקמוה**, כלומר עם היות שיצדק הנהר גם עם מלת כב״ר בתפארת בעל שש קצוות, [הכא הוא] בחינת היסוד מפני דבגינה אוקמוה **אילנא רבא** מצד החסד **ותקיף** מצד הגבורה שכולל הכל, **ומזון לכולא ביה** שכל התחתונים נזונים ממנו מפני שבבחינתו תליה ושורש לכל התחתונים מפני שהיסוד [סוף] [סוד] האצילות בבחינת המלכות למעלה עם התפארת, וכמו שהמלכות בה בחינת כל התחתונים ומושרשים בה גם בחינתם ביסוד, וזהו שאמר **ומיניה תליא כולא** ובערך זה יצדק להשקות את הגן ובחינת כל חילוקי נטיעותיו כדפירשנו.

כד חמא שכינתא מגו קליפין כענין כאומרו **וארא והנה רוח סערה** וכו׳ **כדפירשנו, ומתוכה** וכו׳ הרי שכינה מתוך לבוש הגלות שהם הקליפות **חזא עמה** וזהו שאמר חזא עמה עשר ספירן בלא פירודא כלל שהם בחינת פירוד, ואם תאמר והא א״א להיות הייחוד בקליפות חס ושלום, לזה אמר שלא היו ממש עשר ספירות מתלבשות בעשר קליפות שאז חס ושלום אין ייחוד כלל אלא היו כל הספירות מיוחדות מתלבשות בקליפות כמח בתוך הקליפה, ובהפתח הקליפה תראה ותגלה המח, וזהו שאמר **ואלין אינון מוחא מלגאו**, ונודע כי ההשגה לנביאים אינה בעצם הספירות כי בפנים העליונים אין השגה לשום נברא אלא באחורים, ומאי דאמרינן בכל דוכתא שראה והשיג ספירה פלונית היינו דוקא בהיותה מתלבשת בסוד ההיכלות מקום השגת הנבואה, וא״כ נמצאו לפי הנדרש שיחזקאל השיג עשר מדרגות שהם עשר ספירות, ועוד ראה אותם בבחינת נהר כב״ר דהיינו היסוד והשיגם בסוד לבוש במראות בסוד מחזה הנבואה, וזהו שאמר העשר הנזכרות **כולהו חזא לון מגו נהר** כב״ר זהו בבחינת הספירות בעצמם שהיו עשר נכללות ביסוד כדפירשנו, אמנם בסוד חזיון הנבואה **דלתתא** איהי רכ״ב **אלהים** רבותיים שהם עשרים דהיינו עשר ממעלה למטה ועשר ממטה למעלה, **אפיק תרי שאינן** מפני שבחינת ענין זה ביסוד שהוא נהר כבר ספירה תשיעית ולכך בסוד בחינתו למטה הוא **תרי שאינן אשתארו תמני סרי בחושבן** ח״י, דהיינו שאלו התחתונים לבוש ודמות אל העליונים שביסוד, ועם היות דאמרינן שהם ח״י דהיינו תשע עם כל זה הוא כלול עשר ספירן כאשר נבאר שהם **תשע באתגליא** דהיינו ח״י **וחד סתים**, שהם תרי שאינן, ירצה הם רבותיים אמנם אלפי שהם מן הכתר שאינם נגלים ולזה אנו אומרים ח״י והם ביסוד מתגלים בחזיון הנבואה שהם ההיכלות עולם מטטרו״ן זהו שאמר **דאתלבש בט״ט מן מטטרו״ן** דהיינו תשע ממעלה למטה ותשע ממטה למעלה ולמטה הם ט״ט מן מטטרו״ן טטפו״ת בסוד **האצילות, נפתחו השמים וארא מראות אלהים**, לפי מה שנבאר שם איל״ה אלי״ה כן יהיה פירוש **נפתחו השמים**, אם אלי״ם בינה א״כ שמים הם גדולה וגבורה הם עיינין והבינה טטפות, ודאי תפילין דרישא וכאשר נפתחו השמים שהם תרין עיינין ומיד אתגליין מראות הבינה הנקראת אלהים, ולאידך פירושא מראות אלהים מלכות והיא על נצח והוד שהם שחקים והם תרי כרובי עינא, נפתחו השמים דהיינו תרי כרובי עינא וארא מראות אלהים מלכות שהם התפארת ומלכות לטטפות בין תרי עיינין ודאי, **מאן מראות אלהים** כי מלת **מראות אלהים** משמע דחמא מראות אלהים ולא אלהים ממש מקום מחזה אלהים וזהו שאמר **מאן מראות אלהים אינון עשרה** מראות **דחזא מן מטטרו״ן** ולמה נקראו מראות אלהי״ם מפני שמדת אלהים נראה שם וזהו שאמר **דחזא מטטרו״ן כשרגא מגו עששותא** בענין שהכוונה אלהים נראה במראותיו, וכיצד יהיו ח״י דאמרן לעיל ביסוד והכא קאמר **מראות אלהים** שהם עשר אלא **דאינון תשע באתגליא וחד סתים** דהיינו תמני סרי ותרי שאינן כדפירשנו בענין שהיו כמה בחינות, האחד הענין במטטרו״ן, השנית היו ח״י מצד היסוד, השלישית היו עיקרים במלכות נראה מתוך מראותיה, והא כיצד שיהיו בסוד נהר כבר במדת אני והכל למטה.

סימן י״ג

סימן י״ג

בתכלת בכנפי מצות שהם שתי בחינות האחד מציאות התכלת. השנית היותו בארבע כנפים ולא׳ דהיינו מציאות התכלת אמר **דאיהו דומה לרקיע** כדפירשו בגמרא, והענין כי הרקיע הזה הוא מטטרון ונקרא רקיע מפני שהוא רקוע על ראשי החיות ארבע חיות, כי ארבע חיות הם בהיכל לבנת הספיר ומטטרון על ראשיהם בהיכל קדש הקדשים, ומשום אומרם דומה לרקיע יעלה על דעת המעיין לומר שיהיה למטה מרקיע בבחינה הדומה אליו ולא הוא ממש לזה אמר **בדיוקנא דילה תכלת שבציצית** כי על כוונה זו לבד אמר דומה, והעד אומרם **שיעור שבציצית טלית שהקטן מכסה בו** וכו׳, וממה שנתנו שיעור נער מורה שעניינו בנער דהיינו המלאך הזה הנקרא נער, ולשנית שהוא בארבע כנפים מפרש השתא וקאמר **והאי איהו דאתמר ביה ונער קטן נוהג בם**, והענין כי ההנהגה בתחתונים תצא מהספירות אל סוד כסא הכבוד ובה עשר מדרגות שהם עשר ספירות בית קיבול לעשרה דאצילות, ובעולם המלאכים תצא מהכסא אל סוד המלאך הזה שהוא הרקיע הנטוי על ראשיהם מלמעלה והוא בבחינת התפארת כאשר נבאר. וכן הוא בית קיבול לשש קצוות, והרקיע הזה ישפיע בארבע חיות, וסוד ארבע חיות הם סוד ארבעה בחינות אל ההנהגה מיכאל חסד כנגד החכמה, גבריאל דין כנגד הבינה, אוריאל רחמים כנגד הכתר, רפאל בנוני מכל שלשה בחינות אלו שהם קו הדין וקו הרחמים וקו החסד והיינו כנגד המלכות, והם סוד ארבעה בחינות במלכות דהיינו לך ה׳ הממלכה מלכות, והמתנשא לכל לראש כתר, והעושר והכבוד חכמה ובינה, ועם היות שנייחס ארבעה אלו בסוד ארבעה ספירות עליונות עם כל זה בחינתם במלכות מפני רוממותם, ששלש ראשונות בלתי נגלות רק בחינתם במלכות, ולכך הם

(רכו) **אמר קב״ה למשיריין דלעילא מאן דמצלי בין יהא חכם בין יהא גבור בין** [יהא] **עשיר בזכון, גבור** [חכם] **בתורה ועשיר במצוות לא ייעול בהיכלא דא צלותיה עד דתחזון בה סימנין אילין דיהב גרמיה** (וכו׳) **בי׳ תיקונין דילי׳ ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין אם דומה הרב למלאך ה׳ צבאות תורה יבקשו מפיהו, למאן דיהא רשים באילין סימנין בלבושיה תקבלון מיניה צלותא, סימנא חדא דיהא רשים בצלותיה בתכלת בכנפי מצות ציצית, דאיהו דומה לרקיע דאיהו מטטרון בדיוקנא דיליה תכלת שבציצית, ובגין דא שיעור שבציצית אוקמוה מארי מתניתין טלית שהקטן מכסה בו ראשו ורובו, והאי איהו דאתמר ביה** (ישע׳ יא) **ונער קטן נוהג בם, והאי איהו נוהג בארבע חיוון דאינון ד׳ ואיהו כליל שש מעלות לכסא דאינון ו׳, ובגין דאיהו כליל עשר מתלבשין ביה עשר ספירן, וביה הוה אתחזי קב״ה בשכינתיה דאיהי כלילא מעשר ספירן לנביאיא, ומסטרא דשכינתא דאיהי עשיראה תכלת דציצית איהו תכלית דכל גוונין דאיהי תכלית עשר ספירן, ובה ותכל כל עבודת אהל מועד, ואיהי לשון כלה הדא הוא דכתיב** (במדבר ז) **ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן ואוקמוה רבנן כלת כתיב, ואיהי תכלת דשרגא דאכיל ושצי תרבין ועלוון, ועליה אמר יחזקאל** (יחזקא׳ א) **דמות כמראה אבן ספיר דמות כסא.**

סגולה

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 85

אחד, והיינו תפארת נקשר עם המלכות על ידי נצח והוד בהיותה למעלה מהם, ונקשרת גם כן על ידי היסוד בהיותה למטה מהם, והיינו שם שדי על ידי שין שלש רצועות שני קשרים שדי ודאי, יהו"ה מלא דהיינו בתפארת שהוא פנימי לארבעה ספירות הנזכרות, שין דארבעה ראשין היא רומזת ארבעה ראשין ארבע ספירות שהם בתים לארבעה פרשיות, והם שם אהיה בבינה בתים לשם יהו"ה שבחכמה, והיינו שהם חסד גבורה תפארת מלכות דהיינו י' חכמה בחסד, ה' בינה בגבורה, ו' תפארת, ה' מלכות, וכאותיות יהו"ה הוא אותיות אהי"ה כנודע כי הבתים נקבות לפרשיות אותיות דדין כאותיות דדין. שדי אות דילי"ה כלומר רמז כל זה הוא בסוד ימי החול ולכך בשבת אין תפילין, והטעם מפני שבשבת אות דאצילות ולכך אין מניחין אות דחול דהיינו מטטרון כדפירשנו בזוהר שיר השירים. ועוד י' חכמה בדרך זה עשר ספירות ממעלה למטה כלולות בפרשיות ועשר ממטה למעלה כלולות בבתים, והיינו אין קדוש כיהו"ה דהיינו כ' כתר עשר ממעלה למטה יהו"ה ביושר ועשר ממטה למעלה הוה"י בהיפוך, שדי רמיז רצועין ש' תלת רצועין ד' ארבעה בתים י' קשר של תפילין נמצא כלל הכל יהו"ה שדי, וכן במזוזה יהו"ה מלא בסוד המזוזה עצמה דהיינו שמע ישראל י',והיה אם שמוע ה', ושמתם ו', הכלל יחד ה', שדי הכתוב מצד חוץ היינו יהו"ה מבפנים שדי מבחוץ כתפילין, ומה שיש בתפילין שני שינין, הענין שין דארבע רישין עם ד' רמיז לקשר ולארבעה בתים כי עניינם אחד, קשר הוא שם אדנ"י וארבעה בתים שם אהיה, ושתי שמות אלו בית והיכל לשם יהו"ה כזה יאההוי"הה וכזה יאהדונ"הי, והשין של ארבעה ראשין תרמוז לשם אהיה והדלת תרמוז לשם אדנ"י, ולזה שין בבית ששם שם אהי"ה ודלת בקשר מאחור ששם שם אדנ"י, ולהיות סוד הענין האור ממעלה למטה והאור ממטה למעלה לכך דל"ת כפולה ושין כפולה בסוד האור שין בדלת ודלת בשין דהיינו שם אהי"ה באדנ"י ושם אדנ"י באהי"ה. וסוד הענין דלת בקשר שם היא כפולה שני פעמים דלת וכן שין שני פעמים שין וכדפירשנו הטעם, ובקשר דלת כפולה ממש כזה ם, י' אינה כפולה מפני שאינה בראש אלא ביד וביד אין האור כפול ממעלה למטה וממטה למעלה, וזהו שאמר י' קשר דיד כהה שאין היד ארבעה בתים וארבעה פרשיות כדי שיהיה הרמז בו אל סוד אור ממטה למעלה וממעלה למטה אלא היא בית אחד לבד, וזהו שאמר דאיהי בית חמישאה לארבעה פרשיות, והא כיצד היא בעצמה היא מלכות, עשר ספירות שבה כלולים בסוד י' קדש חכמה, ה' בינה והיה, ו' שמע שית ספירן, ה' והיה מלכות, איהי מוחא דאוקמוה עליה במקום שמוחו של תינוק רופס, ודא תינוק יונק משדי עמו שדי, תפילין דמארי עלמא מאי ניהו כתר ומאי מארי עלמא יהו"ה דאיהו י' חכמה ה' בינה ו' תפארת כליל שית ספירן ה' מלכו', ובג"ד (שם ב, ז) ומי כעמך כישראל, (דברים ד) כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כיהו"ה אלהינו בכל קראינו אליו, ארבע קראי כולהו רשימו בכ', רזא דאת כ' י' י' מן יאהדונ"הי עשרה עשרה הכף בשל בקדש, כ"מן כתר כלילא מעשר ספירן מעילא לתתא ומעשר ספירן מתתא לעילא, ואילין אינון המים אשר מעל השמים, מים עליונים זכרים מים תחתונים נקבות, ועלייהו אמר ר' עקיבא לתלמידיו כשתגיעו אצל אבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסכנו עצמיכם דלאו אינון מים כמשמען אלא איהו אור נובע, ובגין דא אדמיא למים נובעים, והאי נהורא לית ליה פסק ולא קיצוצא ופירוד, ובגין דאינון כתר אתקריאו שאין להם סוף דכתר א"ס אתקרי.

בחבורא

ינודע היות י' מתלבשת במטטרון ונקרא מיטטרון כדפירשנו בספ"ר בשער אבי"ע והיינו י' דשדי איהי מוחא דתפילין דיד דאוקמוה עליה במקום שמוחו של תינוק דהיינו מטטרון רופס, כי כבר פירשנו שכל התפילין הם בו, ודא תינוק יונק משדי אמו דהיינו משמרה ראשונה ושנית חמורים וכלבים שהם החצונים, ושלישית תינוק סוד מטטרון שבו גן עדן של מטה יונק מהמלכות שכינה הבאה להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן, ולכך דלת כפולה שין כפולה י' אינה כפולה כדפירשנו. תפילי דמארי עלמא מאמר הוא בריש מסכת ברכות ואפשר כל זה היותו הגהה מבחוץ והכי פירושה תפילין שלנו הם סוד יהו"ה שממנו אנו יונקים, אמנם תפילין דמארי עלמא כלומר עלמא בינה ומארי עלמא חכמה, דהיינו ארבע פרשיות שבתפילין שלנו שאנו חיים משם דהיינו י' חכמה וכו' שמאלו על ידי אין סוף המנהיג בהם העולם הוא הנהגתנו וחיותנו, אמנם מקום שאין סוף שוכן להחיות ספירות אלו דהיינו תפילי דמארי עלמא מאי ניהו, ופירש שהם פסוקים אלו כעמך ישראל, כיהו"ה אלהינו, כי מי גוי גדול, בענין שראשי פסוקים אלו הם מסומנים באות כ' לרמוז אל סוד אור הכתר, כעמך כישראל דהיינו ו' במקום שמע, כי מי גוי גדול הוא במקום והיה כי יביאך ה', כיהו"ה אלהינו במקום קדש י', ובגמרא מייתי עוד פסוק במקום והיה אם שמוע ה', והסוד באור ספירות אלו נעלמות בכתר ששם סודם עשרה עשרה הכף דהיינו אור ישר ואור חוזר, מים מים, מים עליונים באור ישר זכרים בסוד יהו"ה ביושר, מים תחתונים נקבות בסוד אור חוזר בהיפוך, וכבר הארכתי בזה בספ"ר בערך מים ובשער ערכי הכנויים ובשער ממטה למעלה.

סימן יט

בחבוראה קדמאה (דף רכא)

גניזין שאין זה מקומם האמתי אלא בגניזה מפני שהם נתונים שם להחזירם אל גופם, מפני שעיקר הנשמות אין מציאותם המנוחה הזאת אלא אחר התחיה שיחזור העולם אל תיקונו ויתוקן מה שנתקלקל בחטא אדם הראשון, ועדיין לא עבדו הצדיקים להקב"ה העבודה הראויה, לא שתשתנה התורה חס ושלום אלא שעיקר העבודה בנקיות הגוף בלי זוהמא, ולזה קרבם הקב"ה לפני הר סיני, ובעון העגל חזר הענין אל הזוהמא, אבל לעתיד יתוקן ויהיה העבודה כפי הראוי והכוונה האמתית, טמירין שגניזה זו אינה גריעות מצד הטעם הנזכר אלא הם טמירין נעלמים נשמתם שם בהעלם, דאיהי נטלא לון לאתבא לון כי המנוחה הזאת אינה המנוחה העיקרית עד שובם אל מנוחתם האמתית שהיא סוד היובל

סימן י"ט

(רכ"א:)

בחבורא קדמאה אתמר הכי דאנת ר' הוית סליק מקפודקיא ללוד כדאמרי התם. אמר ר' פנחס מסתכל הוינא בתחית המתים וכו' עד (רכב) ופקודתך שמרה רוחי. ורזא דמלה כל נפשות דצדיקייא גניזין וטמירין תחות כורסייא דמלכא דאיהי נטלא לון לאתבא לון לדוכתייהו הדא הוא דכתיב ופקודתך שמרה רוחי, מאי פקודתך כתיב (תהילים קט) פקודתו יקח אחר, פקודתך שמרה רוחי דא מטרוניתא דכל רוחין אינון פקדונין בידהא הדא הוא דכתיב (שם לא) בידך אפקיד רוחי ואיהי נטירת לון בגין דא (שם פו) שמרה נפשי כי חסיד אני. אמר רעיא מהימנא ווי לון לבני נשא דאינון אטימין לבא סתימין עיינין דלא ידעין דכד אתי ליליא תרעין דגיהנם אתפתחו דאיהו מרה ועשנין דילה דמתפשטין וסלקין עד מוחא, וכמה חיילין דיצר הרע מתפשטין בכל אברין דגופא, ותרעין דגן עדן דאיהי לבא מסתתמין ולא מתפתחין, דכל נהורין דעיינין מלבא נפקין, ותרעין דלבא אינון עיינין מסתתמין בגין דלא מסתכלין באילין מזיקין דאינון לילות, ולא שלטין בנהורין דליבא דאינון מלאכין

תפילין שהם בגובה של ר"ש נשארה י' למטה לקשור ו' עם ה' וסדר השם הוי"ה בבחינת תפילין של ראש ומניח וקשר ותפילין של יד, אמנם תפילין דילה דהיינו ארבעה פרשיות שביד שהיא מלכות הם כסדרן, מפני שהיא רוצה להיות נקשרת עם התפארת אם כן אין ראוי שיהיה בינה ובין התפארת מפסיק שום אות אחר אם כן היינו ו"ה יחד, וגם כן היא רוצה שתהיה הבינה תפילין על התפארת דהיינו ה' על ו' אם כן הסדר הוי"ה, נמצאת י' על שלשתם סדרם יהו"ה, וזהו שאמר ה' **עילאה אימא** שהיא אם לבן ולבת, וגם כן הבת חושקת באם, ולענין האב שהיא י' שעמה קשר דילה דהיינו יסוד יספיק, נמצא לפי זה תפילין דילה כסדרן יהו"ה כי בסדר זה גם כן יהיה **אימא עילאה על ברא** והיינו מצד עולם הזה שהיא מלכות שיש בו אכילה קשר י"ה ושתיה קשר ו"ה.

וקשיא ליה כי הויות להדדי דתפילין היה ראוי לפי סדרי פרשיות שפירש עתה שהם י' קדש ה' והיה כי יביאך ו' שמע ה' והיה אם שמוע, בתפילין דרישא יהיו י' קדש ה' והיה אם שמוע דהיינו **ברתא לגבי אבא**, והיה כי יביאך אימא לגבי ברא שמע ישראל, לזה אמר **אבל בעלמא דאתי הויות באמצע דאינון ה"ה**, ואחר שרמז והיה כי יביאך והיה אם שמוע רמז לשתי ההין, בידינו לפרש והיה כי ברתא, והיה אם אימא, כענין שתי ההין שאי אפשר לפרש ה' ראשונה מלכות ושניה בינה. **ובגין דא אמר נביא** כלומר מפני שבסוד הבינה הם סדר האותיות יהה"ו בסוד ארבעה פרשיות, ופרשיות אלו הם במלכות יהו"ה ממש סוד היות אלו ההויות בשתי מקומות אלו פירש הנביא ואמר **בזאת** שהיא מלכות יתהלל המתהלל השכל וידוע ירצה יהה"ו אני יהו"ה, כלומר בזאת יהה"ו הוא יהו"ה כדפירשנו שהכל ענין אחד וקשר אחד ויחוד אחד, אלא בסוד הבינה יחייב הייחוד סדר אותיות יהה"ו, ובסוד המלכות יחייב הייחוד סדר האותיות יהו"ה וכדפירשנו. ואחר ששני התפילין עתה לבני אדם המניחים תפילין ירמזו שני עניינים, עולם הבא סדרן יהה"ו הויות להדדי, עולם הזה סדרן יהו"ה, אם ירצה אדם להניח שני זוגות תפילין לרמוז אל שני ייחודים אלו הרשות בידו דהיינו עולם הבא ועולם הזה, ולזה אמרו מקום יש בראש להניח שני תפילין, העולם הזה מלכות יד וראש ראוי שיהיו יהו"ה סדר פרשיותיו, העולם הבא יד וראש ראוי שיהיו יהה"ו, והטעם כי עם היות שאמרנו שראש יהה"ו ויד יהו"ה לא מפני זה נאמר שיניח תפלה של ראש בסדר אחד ושל יד בסדר אחר חס ושלום, כי העושה כן אינו עושה לא ייחוד זה ולא ייחוד זה, מפני שראש זכר ויד נקבה ואם האחד הוא עולם הבא והשני עולם הזה אינם נקשרים ולא מתייחדים יחד והוא פחות משח בנתים שעבירה בידו, אלא כוונת השמועה כי מצד הבינה שהיא תפילין דרישא התפארת שהוא המניח בסוד עולם הבא יחייב הייחוד הויות להדדי, ולכך התפילין אלינו ראוי שיהיו מצדו ראש ויד הויות להדדי, ומצד המלכות שהיא תפילין דיד דתפארת שהוא המניח בסוד עולם הזה יחייב הייחוד כסדרן, ולכך התפילין אלינו ראוי שיהיו מצדה הראש ויד סדרן יהו"ה, ולעולם אין ראוי לחלק בין ראש ליד, ולהיות שני שולחנות שני עולמות עולם הזה ועולם הבא דהיינו שני שולחנות, אין כל אדם ראוי לייחוד זה ואינו

י') חכמה ה' [בינה] ו' עמודא דאמצעיתא ה' מלכות קדישא ראש דאתעטר בארבע אתוון דא כתר ריהטא דרישא דאסחר לון וכסי לון, אהבת חסד קריית שמע דשקילא לאורייתא דאתייהיבת מימינא [תפילין] עוז משמאלא דגבורה, עמודא דאמצעיתא כליל כולא, כנפי מצוה נצח והוד תכלת ולבן, מזוזה רשים שדי צדיק, ושכינתא תרעא דמזוזה זה השער ליהו"ה.

ועוד

זוכה לשתי שולחנות, ולכך עתה בזמננו זה אין כל אדם זוכה לשתי שולחנות ואנו מניחים שולחן אחד דהיינו תפילין דעולם הזה שהוא כסדרן יהו"ה, וכן נראה מוסכם בתיקונים שיותר טוב אלו שהם רחמים וייחוד מסוד יהה"ו שהם דין. **ודא זכי** וכו' אפשר דאהדר לציצית ומזוזה שהם תרי פקודין והם מתייחסים עם התפילין וכדמסיק, **דאינון** כלומר התפילין הם רמז **לארבעה אותיות** וכו' כדי לכלול עשר ספירות בקריית שמע ותפילין וציצית ומזוזה כדמפרש ואזיל, ומי שמניח תפילין זוכה אליהם מפני שהתפילין כוללים מהכתר עד חסד וגבורה וציצית ומזוזה הוא עד המלכות ועשר ספירות אלו הם נקשרות יחד, ומי שאינו מניח תפילין אינו זוכה לשתים האחרות מפני שאין הייחוד שלם אלא קריית שמע בתפילין וציצית ומזוזה ארבע מצות. וגם אם נפרש **שתי שולחנות ותרי פקודין** כדאמרן לעיל **דאינון** אהדר לתפילין, וקאמר דאינון התפילין י' חכמה ה' בינה ו' עמודא דאמצעיתא ה' מלכות, **ראש דאתעטר בארבע אתוון** דהיינו ארבע מוחין עילאין שבחכמה הפנימית בתוך הכתר, ונודע שהכתר כולל חכמה ובינה דהיינו ארבע פרשיין חכמה וארבע בתי בינה דהיינו יהו"ה אהי"ה כתר כולל חכמה ובינה כזה יאההוי"הה והיינו **ראש דאתעטר** בסוד היות אלו תקונין עילאין **דא כתר**, ונודע שהכתר למעלה מחכמה ובינה לכך פירש ואמר **ריהטא דרישא**, והענין שבראש שתי בחינות מושב המוח שזהו שאמר **דאסחר לון וכסי לון** לארבע מוחין שהם ארבע פרשיין הוא הכתר, אם כן נמצאו במצוה זו נכללים כתר חכמה ובינה, וקרית שמע היינו סוד מצות אהבה דכתיב ואהבת, וזהו שאמר **קרית שמע דשקילא לאורייתא** כלומר הקורא קרית שמע בערב ובבוקר מקיים פסוק והגית בו יומם ולילה דהיינו אהבת חסד ותורת חסד על לשונה, ותפילין יראה והיינו עז כדפירשנו בפרשת ואתחנן כאומרו ב'מינו זו תורה ובזרוע עוזו אלו תפילין, והיינו קרית שמע ותפילין דיד אהבה ויראה, ותפילין דרישא אחדות **עמודא דאמצעיתא כליל כולא** כולל ימין ושמאל בסוד אהבה ויראה ומניח תפילין כדפירשנו, **כנפי מצוה נצח** והוד ולא שהם שני כנפים שאי אפשר אלא שלכל אחד מהם ארבעה כנפים יהו"ה בנצח אדנ"י בהוד, והיינו אדנ"י תכלת יהו"ה לבן, ובסוד יאהדונ"הי הם כרוך תכלת בלבן ולבן בתכלת בארבע כנפים שהם י"א ה"ד ו"נ ה"י, והמלכות היא מצוה העולה אל התפארת בכנפים אלו ולכך הם כנפי מצוה. **מזוזה רשים שדי** עם היות שהוא סוד יהו"ה מבפנים כדפירשנו לעיל עם כל זה רשים שד"י המורה על יסוד והמזוזה קבוע בו בשער המורה על המלכות אם כן בזה כולל האדם עשר ספירות ומייחדם, והרי דרך אחרת במצות הנזכרות לעיל ולהכי פתח **ועוד שמע ישרא"ל** דהיינו דרך אחרת על הייחוד העליון.

ועוד ש' תלת רצועות, **ד** קשר דתפילין מאחור, **ל** קשר דתפילי דיד, ובגין דא שדי מלבר יהו"ה מלגו דאיהו ארבע פרשין, **ש** דארבע ראשין רמיז לארבעה בתי דתפילין, שד"י אות דיליה [עולה] מטטרון. ועוד יוד חכמה קדש לי, ה' בינה והיה כי יביאך, ו' שמע שית תיבין רמיזאן לשית ספירן שית ענפין דאילנא דכליל לון תפארת, ה' והיה אם שמוע מלכות, אילין אינון דרישא דאיהו כתר כ' (שמואל א, ב) אין קדוש כיהו"ה כי אין בלתך, שדי רמיז רצועין ובתי וקשרי דתפילין מלבר, אוף הכי במזוזה יהו"ה מלגו שדי מלבר, **ש** דארבע רישין עם ד' רמיז לארבע בתי ולקשר תפילי מאחור, ד' כפולה אוף הכי שין כפולה, י' קשר דיד כהה דאיהי ביתא חמישאה, י' דשדי

הודפס מאתר אוצר החכמה tablet.otzar.org עמוד 48